

Gaan we een SEKTE oprichten?

Corresponderend proza

**Leo Verzuu
Marja Oosterman
e.a.**

Gepubliceerd in nagedachtenis aan
Leo Verzuu.
Hij 'verhuisde' op 12 juli 2005.
Leo werd 76 jaar.

Met speciale dank aan:

(sektegenoten):

Hans van Ispelen
Christel van Vliet
Agnes Turksma
Harry Fleurke

15 mei 1997

Alweer dagen die vage hoofdpijn.

Als ik ga mediteren concentreert het zich rond het derde oog. Zodra ik weer in beweging kom op twee vuistdikke plekken bovenop m'n schedel die ik heb leren herkennen als tekenen dat m'n lijf hard aan het werk is om te ontgiften. Als ik nog meer in beweging kom word ik misselijk.. reden genoeg om vandaag toe te geven aan een algeheel malaise gevoel.

Zou ook een intensieve yoga-sessie kunnen doen, een kop cafeïnevrije koffie nemen, lekker in het waterig zonnetje in de tuin gaan werken, focussen op het positieve en ik zou de hoofdpijn al niet meer merken..

Maar ik heb even genoeg van positief denken, even genoeg van al het presteren en kan niet kiezen tussen naakt in de zon gaan liggen of gaan slapen.

Wanneer ik wel kies en net in bed wegzak in de overgang van meditatie naar slaap, gaat weer de telefoon.

Routine. Even antwoord geven op een vraag.

Vraag daarna mezelf waarom ik toch door blijf gaan met roken, blijf proberen te ontkennen dat m'n lichaam er tegen begint te protesteren.

Ik denk aan Paul en zovele anderen die geen vlees, alcohol en nicotine naar binnen werken.

Op die nicotine na geen enkel probleem. Alcohol ben ik sowieso altijd al matig in, de trucs die ik me een poos geleden had aangeleerd om minder te roken werkten prima.

Maar ik blijf kiezen voor het tot me nemen van 'dempers'.

Waarom blijf ik toch pogen om een soort permanente staat van helderheid te voorkomen?

Alsof dat nog te voorkomen zou zijn, er een weg terug is..

Die is er allang niet meer.

Zoals Hester maanden geleden al zei: "We kunnen ons zelf niet meer voor de gek houden al was het maar omdat we ons dan bewust blijven van dat we dat doen."

Miryam belt omdat ik eerder vandaag op haar antwoordapparaat de ontvangst van haar horoscoop gemeld had.

Miryam hoort bij wat je de periferie van mijn vriendenkring zou kunnen noemen.

Ik ontmoet haar daardoor al meer dan 10 jaar van tijd tot tijd eventjes.

Begin deze maand zocht ze contact vanwege de horoscoop van haarzelf en haar dochter. Ze is rijper geworden, een soort blijde balans straalt ze uit.

In de korte contactjes de afgelopen weken merkte ik zomaar wat voor mijn mond kwam te kunnen zeggen en kreeg daar verbazend wijze reacties op terug. Ze is ook een ram, praat ook zo snel en spontaan tegen mij.

Wat moet ze toch met een horoscoop die ze zelf niet kan duiden?

"Waarom laat je hem mij niet houden i.p.v. ophalen?", stel ik voor. Heeft ze tenminste nog een beetje kans dat ik er af en toe even naar kan kijken. Het gesprek ijlt voort. Ze vertelt over fantastische veranderingen die ze met zichzelf aan is gegaan. Ze is gegroeid. Het is fijn om met haar te praten. Ik was net begonnen deze eerste brief aan jou te schrijven. Maar het is niet belangrijk meer, nu. Ik beslis nu naar haar horoscoop te willen kijken. Gewoon, telefonisch consult, net als al zo vaak eerder voor goede vriendinnen. Miryam voelt ineens ook als een vriendin. Het beetje wat ik voor haar misschien kan betekenen wil ik graag doen.

Ingewikkelde constructies in haar horoscoop. Een conjunctie van drie planeten waar net 1 over de cusp van een huis gaat, het geheel belangrijk in het kader van haar belangrijkste vraag, want nl. een sterk aspect vormend met haar enorm actieve practical directorplaneet, die midden in het huis staat dat het basisantwoord op haar vraag moet geven staat.

Lekker puzzelen.

Moeilijk antwoord op de vraag. Alles wat aan haar opvalt, alles wat voor de hand ligt, belet het waarnemen van wat ze werkelijk op dat vlak wil en is, voor anderen en voor haarzelf.

Fijn, ik heb weer iemand een stukje weg naar zichzelf kunnen wijzen. Ze is er blij mee.

Zou nu ook jou kunnen bellen. Jouw horoscoop is gelijk met die van haar gearriveerd.

Maar ik loop nog steeds in ochtendjas, ik heb nog maar twee uurtjes om de post te halen en te verwerken, boodschappen te doen.

Na een lange douche lukt het allemaal met gemak. Twee minuten over zes gaat de kopij weer op de bus.

Daarna merk ik pas dat de computer waar de fax op staat het weer begeven heeft.

Het kan me niet raken vandaag. Ondanks dat ik me heel bewust ben dat de mailing naar 266 potentiële co-leveranciers die ik dinsdag op het postkantoor bezorgd heb, al reacties oplevert. Vandaag, donderdag, zaten er al twee bij de post. Dus grote kans dat er ook al snelle reageerders de fax geprobeerd hebben, om het over al langer actieve co-leveranciers die de fax benutten maar niet te hebben. Ik zie het simpel als de zoveelste illustratie van wat ik vorige week in volle omvang tot me door liet dringen: de lange litanie van technische storingen is één grote illustratie dat we over de techniek struikelen. In feite dus dat de huidige aanpak zonder financiering en derhalve zonder investeringsmogelijkheden in techniek, gedoemd is het hele project naar een debacle te leiden.

De mensen om me heen zijn daar inmiddels ook van overtuigd. Vooral het inzicht dat we bezig waren het bedrijf ego te geven heeft veel verhelderd.

Hetgeen me brengt op ons gesprek over dit onderwerp afgelopen dinsdag. En vooral je bedenkingen bij de oplossing die voor de hand ligt, uiteindelijk toch ingaan op het contact met de TM'ers.

Ik heb er niet zoveel bedenkingen meer bij. Het enige bedenkelijke is dat we vorig jaar toen de mogelijkheid er concreet lag, nog sterk stonden. Maar alles heeft zijn tijd nodig. Het proces sedertdien was kennelijk nodig om tot het besef van dat bedrijfsego te komen. Onder andere.

Of de tijd nu voorbij is weet ik niet.

M'n contact met Paul is heel sterk. Als ik aan hem denk is hij bijna voelbaar aanwezig.

Toen ik vandaag merkte dat dat niet zo was viel me de gedachte in dat ik toe ben aan meer als leraar met andere leraren verkeren, i.p.v. vooral met leerlingen. Dat maakte vorig jaar, tijdens het intensieve contact met Paul en de mensen om hem heen, dat ik me zo prettig voelde. Was me daar ook heel bewust van. Het hele contact voelde als een soort erkenning voor die kant van mij die ik dus kennelijk weer tevergeefs heb proberen te dempen de afgelopen weken.

Of ik nu wel of niet rook, er valt niks meer te dempen.

Er valt alleen te accepteren.

Paul en consorten misschien toch nog ego?

Dan kan ik ze dat wel zeggen, ik word daar serieus genomen. Met en zonder woorden.

Alleen die laatste vrijdag, pal voor m'n vertrek naar Australië: was het Paul of Cornelis die het zei? Ze hadden haast, er moest gemediteerd worden. "Moet je ook eens doen!" riep een van de twee. De volgende keer zeg ik "Geef me maar een mantra".

Alsof er maar 1 weg naar Rome zou leiden..

"Zullen wij maar een sekte beginnen?" vroeg ik je dinsdag n.a.v. onze beschouwingen over deze sekte.

"Met jou wel", zei je.

We moeten het maar eens serieus over sekten gaan hebben jij en ik. De rammensekte. Paul is ook een ram. Het verjaardagslijstje dat op hun kantoor ergens op een deur hangt, vertoont verbazend veel rammen.

De pionerende, hard van stapel lopende rammensekte. Met allemaal ascendanten en andere aspecten in de horoscoop al genoeg doorlopen hebbend om die eigenschap in goede banen te kunnen leiden.

De rammen die de energie vrijmaken voor het laatste stukje Aquarius.

Zoiets?

Want er is natuurlijk niets verbazend aan een hoop rammen in een pionierende organisatie. Wat zou die Maharishi voor basis-energie hebben? Zou ie ook rond het lentepunt geboren zijn?

Oh hemeltje.. als jij en ik een rammensekte willen beginnen hebben we een probleem: je hebt geen astrologische kennis. Ik spreek in jouw oren natuurlijk ongeveer wartaal met conjuncties en disharmonische en harmonische aspecten, cuspen van huizen en ruime orbsen of die volgens Placidus of Koch. Maar je kent vast wel Placidus. Die enorme bibliotheek van jou zal best uitsluitel kunnen bieden over wie Placidus was.

Misschien de man van de bewust aangebrachte tijdrekenfout in de esoterische astrologie? Of zit die tijdrekenfout over de astrologische tijdsindeling van de aarde in een andere astrologentak?

Het is met de astrologische visies als alle andere: allemaal sekten.

Elke visie die met genoeg kracht om followers te krijgen wordt uitgedragen creëert een groep, zodra er iets religieus en/of metafysisch bijkomt is het een sekte.

Of heb jij een betere definitie van sekte?

Zou het mogelijk zijn om een sekte op te richten zonder dat je een leider hebt? En kan het in deze tijd nog zonder van naam te veranderen? Welke Sanskrietnaam wil jij?

Jammer dat je geen e-mail hebt, ging de correspondentie wat sneller ;-))

Je vriendin,

Marja

Hulshorst, 28/05/97

Carissima Marja,

Het regent. Niet. De zon schijnt. Niet. Barbaarse bergen groen drukken op mijn ziel. Waarheen ik mij ook wend, naar de hemel of naar de aarde, overal is het groen of grijs. Al naargelang. Quid sum miser tunc dicturus? Wat zal ik ellendige dan zeggen? Dat er niettemin nog vreugde gloort? Ja, laat ik zeggen dat er niettemin nog vreugde gloort. Is dat zo? Ja, dat is zo. Want nu communiceer ik. En met wie! Met wie mij schreef. Met wie ik liet wachten. Ondanks mijn verheugenis over een fraai schrijven. Want er moest nog veel gebeuren. Ik ontdekte een aantal fouten in het manuscript dat ik je beloofd had toe te sturen. Dat diende rechtgezet en nogmaals gekopieerd. Vandaar. Maar nu is het toch zover.

Zie dus hier.

Inmiddels zit ik plaatsvervangend in mijn maag. Met jouw bedrijf. Ben echter als het om zakelijkheid gaat en geld verdienen een volstrekte nul. Helaas dus van geen enkele waarde. Ik ben alleen maar bang dat je uiteindelijk door de Vlodroppianen gebruikt zal worden om hun saldo op te krikken. Waartoe dient een secte anders? Een secte maakt namelijk onderscheid tussen mensen (i.c. de secte-leden) en de rest van het dierenrijk. En zoals je weet heeft de schepper van deze allerslechtste van alle mogelijke werelden de mens (het secte-lid dus) bevolen te heersen over alle dieren. Kortom: ik ben een beetje bang dat je door de heren van de TM gebruikt gaat worden. "Ik word daar serieus genomen" schrijf je. Maar als wie en wat? Je ziet: ik ben achterdochtig als de pest. Maar het is niet anders.

Ja en wat onze eigen secte betreft, de rammensecte: ik ben in rebus astrologis inderdaad een volstrekte analfabeet. Maar daar kun jij wat aan doen, Ik laat me gaarne voorlichten. Lieve Marja, reeds is de zon onder de kim gedoken en kruipt de duisternis tussen de bomen. Er zingt alleen nog een merel. Mocht het me lukken met mijn 'boek' iets te verdienen dan zou het wel leuk zijn als ik daar een echte computer-toestand van kon kopen. Dan zouden we inderdaad kunnen E-mailen.

Je pense à toi.

Liefs,
Leo

30 mei 1997

Hallo Leo,

Bij de Stichting heeft de afgelopen maanden de vraag wat is wel en wat is geen sekte heel wat stof doen opwaaien.

Vooraf de TM-beweging was daarbij flink in de aandacht.

Afgelopen dinsdag was er een uitzending van 'Ooggetuige' waarin Ruud ter Weijde de Maharishi interviewde. Maar ik mis niet gauw echt wat: 's avonds in bed gaf Robert al een verslag en de volgende dag trof ik een mailtje van onze bloedeigen Stofwolk in mijn mailbox:

"

Dat was ik bijna nog vergeten.

Hebben jullie gisteravond stometoevallig het programma 'Ooggetuige' gezien op één van de RTL's? (Ik geloof dat het RTL4 was.)

Na het beëindigen van de dagelijkse bezigheden zette ik als slaapverwekker de kijkdoos nog even aan, zapte een beetje lusteloos rond en ziedaar: een reportage over hopsen en TM, kortom, over de Maharishi himself.

Ik vond het frappant om hem woordelijk de vermoedens te horen uitspreken die ik bij deze beweging al had. Op de vraag waar al dit gedoe goed voor was, kwam het antwoord: "It brings you MORE satisfaction, MORE success in life, MORE power, MORE wealth, MORE..."

Kortom (en zoals ik al vermoedde): hun hele praktijk is uiterst doelgericht en wel op het verkrijgen van meer van alle goodies die we in het leven nastreven. Hiermee wordt de aantrekkingskracht voor veel mensen ook meteen verklaard: deze praktijk sluit naadloos aan op het wensenpakket van de moderne Westering die doorgaans enkel leeft om in mindere- of meerdere mate ontevreden te zijn met het hier en nu en van alles méér na te streven.

Hierin staat het principiële haaks op de meer traditionele Boeddhistische praktijken die juist gericht zijn op het vinden van een startpunt van totale acceptatie van het hier en nu, hoe belazerd dat 'hier en nu' er momenteel ook ogenschijnlijk uitziet. Dit uitgaande van de logica dat de beste basis voor een constructieve verandering een totale acceptatie van de huidige toestand is.

Ondanks de simpele logica van dit uitgangspunt lijkt het niet alleen voor veel mensen een lastig uitvoerbaar en onaantrekkelijk startpunt te zijn, maar zelfs lastig te begrijpen.

Wanneer we de moeite nemen om er vijf minuten op te gaan zitten kauwen, blijkt het doodsimpele logica te zijn en wordt het al gauw helder dat we hier te maken hebben met een universele natuurkundige wet: iedere actie in een specifieke richting brengt een tegenreactie in tegengestelde richting teweeg.

Zelfs Benno Baksteen kent die wet en zet de straalpijpen (naar achteren gericht) vol open wanneer hij vooruit wil gaan. Wanneer hij vervolgens bij de landing remmen wil, zet hij de straalomkeerders aan. Op actie volgt een reactie in tegengestelde richting.

Op mentaal niveau zijn de natuurwetten (hoewel subtieler) in veel opzichten niet wezenlijk anders. De Maharishi heeft dat kennelijk niet begrepen of wil het niet begrijpen omdat er natuurlijk lastig klanten voor te winnen valt.

De achterdochtige en de cynicus in mij begint bij zulke dommigheden te glimlachen over het feit dat zo'n man een naam als 'Maha-Rishi' durft te dragen wat zoiets als 'grote ziener' betekent. Mijn vraagtekens over de hele TM-beweging zijn sinds gisteravond dus alleen maar toegenomen. Maar anderzijds: wanneer mensen zich met dergelijke praktijken bezighouden zonder er anderen schade mee te berokkenen, is er naar mijn idee ook weinig mis mee. Dan staan ze in feite enkel hun eigen ontwikkeling in de weg en dat recht hebben we individueel natuurlijk allemaal. Misschien is zelfs die uitspraak nog te cynisch en zou je moeten concluderen dat bij iedere ontwikkelingsfase een bepaald lespakket hoort: Aap-Noot-Mies, Ot en Sien, Beertje Pippeloentje.....René Diekstra. We verkeren tenslotte allemaal in tussenfasen die geen van allen het Alfa en Omega vertegenwoordigen. Zolang we maar in alle eerlijkheid bezig zijn, heeft niemand het recht om lacherig over elkaar te gaan zitten doen.

Maar omtrent die eerlijkheid roept deze Maharishi bij mij toch vragen op. Die glimmende kraaloogjes, half verborgen achter die gigantische baard (was dié eigenlijk wel echt?), riepen bij mij toch vragen op of de man misschien willens en wetens iedereen voor de gek probeerde te houden. Nogal subjectief, ik weet het. Objectiever was het nietszeggende antwoord op de vraag waarom hij uitgerekend in Nederland is neergestreken. Vooral de quasi-diepzinnigheid doch feitelijke nietszeggendheid van het antwoord (hier komen alle rivieren bij elkaar) werkte op mij nu ook niet bepaald vertrouwenwekkend.

Ik denk dus dat ik zelf deze week maar niet naar Brabant ga. :-)

"

Ik schreef heel spontaan diezelfde dag nog de volgende reactie:

"At 11:43 28-05-97 +0200, you wrote:

>Hebben jullie gisteravond stomtoevallig het programma >'Ooggetuige' gezien op één van de RTL's? (Ik geloof dat het >RTL4 was.)

Ik heb iets gemist weet ik ;-))

Hum.. dit lijkt een leuk vervolg te gaan worden op de mailsessies in Omninet ;-))
Zodra er duidelijkheid is over de deal moet er toch echt eens ernst gemaakt gaan worden met berichtengebieden.. jij, Har en ik kunnen vast heel wat eitjes kwijt in 'Anderzijds'. Of zullen we maar meteen 'en public' gaan en uitwijken naar ann.anderzijds?

(weet niet eens of ik dit nu serieus meen of niet, los van commerciële argumenten maakt het me echt niks uit merk ik ;-))

>kwam het antwoord: "It brings you MORE satisfaction, MORE
> success in life, MORE power, MORE wealth, MORE..."

>Westerling die doorgaans enkel leeft om in mindere- of >meerdere mate ontevreden te zijn met het hier en nu en van
>alles méér na te streven.

In die zin is het niet zo dom gedacht ook.

Hoewel, zoals jou bekend, ik me verwanter voel met the Friends of the Western Buddhist Order, die houden het sober en hebben goed nagedacht over meditatietechnieken die de doorsnee-westerling het hardst nodig heeft en aansluiten bij zijn/haar leefwereld. Wat dus m.n. zijn de metta bhavana en concentratie d.m.v. de tevens rustgevende telademhalingsoefening: probeer tot 10 te komen zonder je gedachten af te laten leiden. Moeilijk zat voor de haastig levende altijd met tientallen dingen tegelijk in de mind bezig zijnde westerse mens ;-))

>Hierin staat het principieel haaks op de meer traditionele >Boeddhistische praktijken die juist gericht zijn op het vinden
>van een startpunt van totale acceptatie van het hier en nu hoe

Ik geloof niet dat het principieel haaks staat.

De kern van hun meditatie is ook op dat acceptatieproces gericht.

Die grote ziener is een goede marketing man.. klein probleempje over: zijn eigen uitspraken zetten mensen snel op het verkeerde been.

Ik heb de afgelopen maanden heeeeeeel veel mensen gesproken die aan TM doen of deden.

Een van de meest recente was een 'oude' vriendin die tot mijn verbazing ook zo'n jaar of 10 geleden een poosje tm-technieken 'studeerde'. Ze vond het heel zinnig. Zo zinnig, dat ze ontdekte dat de meditatie op positieve energie niet lukten omdat ze nog zoveel negativiteit in zich had. Ze heeft toen gevonden dat ze beter eerst iets anders grondiger kon doen: therapie.
Ze is heel positief nu ;-))

Een negatieve benadering van deze mini-story zou zijn: zie je wel, de TM-technieken falen. Ik kies dan voor de positieve: wat goed dat de meditatie dat bewustzijn teweeg brachten. Had me al langer afgevraagd waar ooit haar grote ommekeer vandaan kwam ;-))

Wat ik boeiender vind is dit stukje uit je mail:

- >Zelfs Benno Baksteen kent die wet en zet de straalpijpen (naar
- >achteren gericht) vol open wanneer hij vooruit wil gaan.
- >Wanneer hij vervolgens bij de landing remmen wil, zet hij de
- >straalomkeerders aan. Op actie volgt een reactie in
- >tegengestelde richting.

Heeft veel te maken met dat kiezen voor geen actie nog steeds een keuze en zelfs een beweging is...

- >Op mentaal niveau zijn de natuurwetten (hoewel subtieler) in
- >veel opzichten niet wezenlijk anders. De Maharishi heeft dat kennelijk niet begrepen of wil het niet begrijpen omdat er
- >natuurlijk lastig klanten voor te winnen valt.

Volgens mij snapt die man dat prima. Ik krijg steeds meer het beeld van een clown.

Net als Sai Baba.

Als ik die verhalen hoor van mijn vriend Rogier die af en toe bij hem gaat buurten en die dan vertelt over de gigantische lol die ze samen hebben ;-))

S.B. schijnt er voor gekozen te hebben om 'wondertjes' te verrichten omdat dat juist materieel ingestelde mensen wel MOET laten nadenken.

Lachen toch?

Rogier kiest voor geneesheertje spelen.

Zo doen we allemaal wat.

- >De achterdochtige en de cynicus in mij begint bij zulke

Dat is inderdaad jouw sterke en dus ook zwakke plek ;-))

- >Maar anderzijds: wanneer mensen zich met dergelijke praktijken
- >bezighouden zonder er anderen schade mee te berokkenen, is er
- >naar mijn idee ook weinig mis mee. Dan staan ze in feite enkel
- >hun eigen ontwikkeling in de weg

Precies.

Dat paleisje daar schijnt vol klatergoud te zitten, volgens verslag bedgenoot Robert die de uitzending ook gezien heeft.

Maar ik heb na driekwart jaar speuren nergens iets kunnen vinden van anderen schade berokkenen. In tegendeel, ze zijn ook heel milieubewust bezig bijv.

Wel zijn ze heel erg sterk in vertrouwen in de wet van het karma. Een keer zeggen.. doet de ander er niets mee, is dat zijn/haar pakkie an, zijn/haar karma.

Bijna fatalistisch. Maar ze zeggen het dus wel... a la het bloemblaadjes strooien waar Arnold altijd mee komt.. wel strooien, maar of het wordt opgepakt is aan de ander.

>willens en wetens iedereen voor de gek probeerde te houden.

De clown ;-))

>uitgerekend in Nederland is neergestreken. Vooral de
>quasi-diepzinnigheid doch feitelijke nietszeggendheid van het
>antwoord (hier komen alle rivieren bij elkaar)

En we onder de zeespiegel zitten geloof ik (bron: mondeling verslag Robert).
Hoezo denk ik dan?
Het element water boven je hoofd, boven die westerse hoofden die zo in het element lucht functioneren?
Vergezocht natuurlijk..

En waarom kiest hij dan zelf voor het droge boven n.a.p.- liggende deel der Nederlanden?
Dan meer respect voor de siddhi's in Lelystad die zo'n beetje op Nederlandse diepste punt wonen geloof ik.. Of gaat het dan toch om dat element water boven je hoofd 'hebben' ?
:-))))))

>Ik denk dus dat ik zelf deze week maar niet naar Brabant ga. :-)

Lag Vlodrop niet in Limburg? ;-))

XXX

Marja

Onze correspondentie werd gevolgd door Har, wiens bijdrage ik je ook niet wil onthouden.

Zonder quotes. Dat is het goeie van Har, eigenlijk op net zo'n manier of misschien wel serieuzer dan jij en ik een schrijvert: hij slaagt er altijd in tijd te vinden voor een echt afgewogen epistel waarbij quotes overbodig worden:

Date: Thu, 29 May 1997 19:59:33 +0200

"Dag Allebei,

Of je nou hopt, mediteert, navelstaart, je benen achter je nek legt, op je hoofd gaat staan, met geheven armen lofprijzingen tot de hemel richt, tien keer daags masturbeert, wierook dan wel hasj nuttigt, als je zelf denkt dat je er een gelukkiger en in jouw beleving zinvoller leven door leidt, vind ik alles best. Volgens mij zou de wereld al een stuk verdraagzamer zijn, als iedereen elkaar die ruimte zou geven.

Maar nee hoor, we moeten met onze overtuigingen tegen elkaar opbieden, zending of missie bedrijven, elkaar de hersens inslaan bij wijze van overtuigingskracht en zo voort en zo verder.

Ik kan het ook anders formuleren: ik heb er geen behoefte aan om te weten welke stroming, welke overtuiging, welke filosofie, welk geloof goed, beter, best en welke slecht, slechter, verdorven zou zijn. Ik wil er alleen niet mee lastig gevallen worden.

In de loop van de jaren heb ik uit alle hoeken en gaten van de stromingen-kaart wel iets van mijn gading gevonden, dat bijdroeg aan mijn persoonlijke groei en ontwikkeling en mijn leven verrijkte. Overigens is de literatuur in dat opzicht misschien wel m'n belangrijkste school geweest en nog.

Voor mij is de essentiële vraag: hoe verhoudt de leer zich tot het leven?

Mijn vader -toch een overtuigd calvinist- zei vaak: Als bij de gereformeerden het geld op tafel komt, gaat het geloof in het laetje.

De gedachte dat je overtuigingen weinig of niks te maken hebben met het leven en de praktijk van alledag, dat hoor ik de laatste tijd net iets te vaak.

Tenzij je goeroe natuurlijk Geld heet.

De afgelopen maand zag ik op de buis in Via Mystica een aantal zeer wijze mannen van uiteenlopend pluimage en in alle gevallen viel het me nou juist op dat ze hun gedachtegoed zo helder en concreet wisten te vertalen naar en toe te passen op het gewone leven.

Want waarom zou ik er een overtuiging op nahouden, die me voortdurend dwingt na te denken over keuzes en beslissingen, over mijn eigen gaan en staan in het leven, als die voor datzelfde leven als het er op aankomt geen enkele consequentie heeft.

Zonder is dan toch een stuk eenvoudiger?

Tenzij die hele overtuiging niks anders is dan een constante mentale vorm van zelfbevrediging.

Ook dat mag van mij, maar daar wou ik als het kon wel graag duidelijkheid over hebben.

Harteluks,
Har

;

Zie je die punt daar onderaan?
Die stond er echt!

Ik heb er geen woord aan toe te voegen.

Tot zover de tekst die al klaar stond in afwachting van jouw brief.
Je merkt, er zijn meer mensen in ons bedrijfje die zich zorgen maken. Maar hebben we hier wel te maken met een sekte?

Ik had ook al de volgende regels klaar staan:
Zou van jou, met die enorme bibliotheek van alle soorten religies, mystieke en weet ik veel wat nog meer voor stromingen graag eens een uiteenzetting ontvangen over, bijvoorbeeld, de definitie van een sekte.
Dit was wellicht nog toevalliger/telepathischer (kiest u maar) dan mijn telefoontje van de week, precies op het moment dat je aan me bleek te denken tijdens het verpakken van je brief met manuscript: er staat al een soort definitie in je brief.

Maar nogmaals: mag je de TM-beweging een sekte noemen? Voldoen ze aan die definitie van jou? Ik heb inmiddels zoveel mensen ontmoet die aan TM 'doen' die ik vaak al jaren bleek te kennen dat ik die uitspraak niet voor m'n rekening zou willen nemen.

Zij in ieder geval voelen zich stuk voor stuk geen lid van een sekte.
En wat dan nog als ik 'hun' saldo opkrik? Met de mensen waar ik in Lelystad mee te maken heb is het enige gemeenschappelijke saldo de bedrijfskas. Daarvan worden o.a. salarissen betaald, aan TM'ers en niet TM'ers. Wat die elk met hun salaris doen is hun zaak. Als we met een goed functionerend bedrijf zaken doen met als resultaat een beter saldo zijn er toch de zakelijke deals die ervoor zorgen dat dat ook goed is voor het saldo van ons bedrijf?

Ik ga mensen niet vertellen wat ze met hun geld moeten doen.

Wat voor me telt is de integriteit waarmee we met elkaar omgaan, de wijze waarop het geld verdiend wordt.

Dat jouw zoon zijn huis voor 3,5 miljoen in de verkoop doet maakt me koud nog warm. Belangrijk is hoe hij het ooit voor elkaar heeft gekregen om eigenaar van dat huis te worden, hoe hij dat stuk bos al dan niet ecologisch bewust heeft bebouwd. Van jouw rondleiding heb ik vooral overgehouden dat recyclesysteem van grondwater t.b.v. zijn bosriviertje. Is dat water nog drinkbaar denk je?

En zo niet, komt dat dan door die snelweg enz. in de buurt of gaat het simpelweg om het nodig hebben van een handzeefje?

Ik vermoed het laatste.

Blijft over dat de elektriciteit van de pomp voor dat grondwaterrieviertje ecologisch gezien nogal twijfelachtig is. Maar dat is een vraag die meer gekoppeld is aan

algemene vraagstukken over energiegebruik. Van wat ik begreep is je zoon nogal selectief met het aanzetten van die pomp; het was een unieke ervaring om over de bodem van dat droge riviertje te lopen, daags nadat het nog vol had gestaan ;-)). Als je heel kritisch de milieubalans opmaakt vraag ik me af of een rit per auto naar het zwembad niet vervuilerder is, om het nog maar niet te hebben over de eco-balans van dat zwembad zelf.

Ik voel me daar in Lelystad serieus genomen worden als mens EN vanwege ideeën en kennis. Natuurlijk snap ik wel dat ze dat laatste ook economisch kunnen 'berekenen', maar zolang geld nog tot ons maatschappelijke systeem behoort mag je me vertellen hoe het zonder kan.

Daarmee niet flauw willen zijnde over jouw opmerking over jouw zakelijkheid. Je weet, mijn zakelijkheid was nooit mijn sterkste kant. Al is daar wel het e.e.a. in aan het veranderen. Er professionaliseert iets in mij. Zo kwam ik deze week tot het inzicht dat de tijd dat ik allerlei goedwillende mensen op elementaire skills ga inwerken voorbij is. Wat niet wil zeggen dat er geen ruimte meer is om mensen bij ons te laten leren. Maar het hoort niet meer bij mijn plek en als anderen bij ons vinden dat zij wel die plek kunnen bieden, moet het toch worden afgewogen tegen enig rendement.

Het rendement weten en ervaren dat al die inmiddels zo'n 300 mensen die bij ons allerlei elementaire vaardigheden hebben geleerd stuk voor stuk fantastisch terecht zijn gekomen in beroepen waar ze zonder die interne opleiding bij ons niet naar hadden kunnen reiken, is heel bevredigend. Voor mij als mens. Maar heeft er tevens een bijdrage aan geleverd dat de energie die we daarin staken niet in iets anders gestoken kon worden.

Toen was het zinnig, het was nog zo'n allereerst stadium van veelzijdig pionierschap. Nu kun je van het arbeidsbureau allerlei computercursussen gratis aangeboden krijgen.

Achteraf gezien hebben veel mensen bij ons dingen geleerd, terwijl hun hart niet bij dit medium lag. Ook achteraf gezien hadden we zakelijker kunnen zijn door te bedingen dat als ze een baan elders aan konden gaan, ze een jaartje of zo een miniem percentage van hun salaris aan ons overmaakten. Was ik zelf eerder uit de uitkering geraakt bijvoorbeeld.

Ben je als je zo begint te denken je aan het aanpassen aan bestaande maatschappelijke systemen? Ja en nee denk ik. Mystieke ervaringen ontslaan niet van een werkelijkheid die door een grote groep mensen wordt erkend en ervaren.

Het blijft zaak het verschil tussen middelen en doelen te blijven onderscheiden. En we hoeven hier nog steeds geen 'tweede huis in Spanje'.

Hetgeen mij brengt op iets wat jouw hart heeft, blijktens o.a. uit de toezending van je manuscript.

Heel opvallend: geen enkel kenmerk aan die fraai gebonden papieren dat het van jou afkomstig is. Bescheidenheid? Dat 'volstrekke nul' zijn als het gaat om zakelijkheid en geld verdienen?

Nog niet zo lang geleden zou ik dat, zonder meer, als een pre beschouwen. Maar er is toch niks mis mee om de duidelijke afzender van een aantal aan papier toevertrouwde gedachten te zijn? Net zo goed als er niks mis mee is om voor dat waar je goed in bent, zelf lol aan beleeft en door anderen gewaardeerd wordt, de waardering ervoor in geld te laten uitdrukken. Alweer, rekening houdend met de werkelijkheid van ons bestaande maatschappelijke systeem. Daar iets aan willen veranderen is een tweede.

En dat jij dat wilt wordt zeer duidelijk uit die genummerde schrijfsels van jou. Tjonge wat een gedrevenheid! Het is maar goed dat er ook geregeld het e.e.a. aan humor te lezen valt anders zou het opgevat kunnen worden als één grote kruistocht.

Waarom al die heftigheid?

Waarom wordt iemand al op de eerste bladzijde aangeduid als 'klootzak'? Dat soort oordelende krachttermen ter aanduiding van een mens kwam ik al bladerend en af toe een nummer helemaal lezend, vaker tegen.

Een bewuste keuze? Gewoon zin hebben in dingen recht voor z'n raap zeggen, goed en kwaad helder willen onderscheiden?

Ik heb smakelijk gelachen om het door jou aangerade nummer 979. (*zie bijlage) Desondanks vergroot het mijn vraagtekens. Is zo'n stelling nemen van jou niet ergens vergelijkbaar met je eigen definitie van een sekte?

Je uitdagend,

Marja

Hulshorst, 24/06/97

Carissima Marja,

Hoewel het vanmorgen gewoon nacht bleef, de vele blaadjes roerloos aan de takken hingen, het hemelgewelf zich passieloos van einder tot einder strekte en men er over zou kunnen denken zichzelf dan maar op te knopen heb ik toch mijn sponde verlaten teneinde me in de geest tot je te richten.

Secten dus! Daaronder verstaat men een groepering, die zich op grond van afwijkende inzichten in godsdienstige zaken afsplitst van de groep waar zij oorspronkelijk toe behoorde. Meestal vindt die groepering dat een bepaalde waarheid of een bepaalde gedragwijze binnen de oorspronkelijke groep te weinig aandacht krijgt. Daar gaan ze de oorspronkelijke groep dan op wijzen, die trekt zich daar natuurlijk niks van aan en in reactie daarop splitst men zich af en gaat op eigen houtje verder. Zo is het christendom dus in oorsprong niets anders dan een joodse secte. Die joodse secte verwijderde zich echter zo ver van het oorspronkelijk jodendom en werd zo groot dat men het idee kreeg dat het christendom iets totaal nieuws was. En toen begon de zaak opnieuw met als gevolg dat we nu enige honderden christelijke secten hebben die uiteraard allemaal de absolute waarheid in pacht hebben. Voor iemand die zijn hersens gebruikt is dat uiteraard nonsens, maar voor godsdienstige lieden is dat geen probleem. Die worden allemaal door het hemelse baasje zelf voorgelicht.

Analoog aan secten in de strikte zin zou je van secten in bredere zin kunnen spreken, wanneer mensen zich verzamelen rond een idioot, die zonder lid te zijn geweest van een grotere groep, op eigen initiatief met iets geheel nieuws begint.

Etymologisch gezien komt 'secte' denk ik van het Latijnse werkwoord 'sectari'. Dat betekent: iemand overal ijverig volgen of vergezellen. Ook in de verachtelijke zin van: nalopen. Secteleden zijn dus in principe nalopers, lieden die hun hersens aan het eind van hun leven weer onbeschadigd bij hun schepper in kunnen leveren omdat ze die nooit gebruikt hebben.

Zouden wij een secte willen beginnen dan hebben we dus de keuze tussen ofwel een verwaarloosde waarheid uit het christelijk bestand opdiepen, die opblazen en verzelfstandigen tot een nieuw geloof, ofwel zomaar iets quasi diepzinnig onzinnigs verzinnen en daar dan de boer mee opgaan. Uiteraard ter verhoging van ons gemeenschappelijk saldo. Tenslotte hebben we het eeuwig heil van onze gelovigen op het oog en daar mag wel wat tegenover staan. Moeten immers niet ook wij onszelven in stand houden? Welaan dan!

Gaan wij op de christelijke tour dan is het misschien wel leuk bijvoorbeeld de aflatenhandel weer leven in te blazen. Men kan zich dan van een fraaie ligstoel in het hiernamaals verzekeren door tegen geld aflatbonnen bij ons (en bij niemand anders) te

bekomen. Dit zou wel aardig zijn omdat wij op deze wijze de cirkel rond maken. Want het bonnensysteem is m.i. gebaseerd op de middeleeuwse aflatenhandel.

Gaan we op de analoge tour dan moeten we natuurlijk iets origineels zoeken, iets volstrekt nieuws, maar dan wel zo dat er een aantrekkelijk stukje seks in zit. Want zoals je waarschijnlijk wel weet is dat iets waar de doorsnee mens niet wars van is. Hier doet zich evenwel het probleem voor dat ondergetekende tot op heden een vrijwel maagdelijk leven geleefd heeft en dus in rebus sexualibus nagenoeg een analfabeet is. Een onderzoek naar mogelijkheden op dit terrein laat ik daarom gaarne aan jou over.

Waar wij verder ook duchtig over na moeten denken is het leiderschap. Wij kunnen niet beide leiden. Een secte vraagt om één goeroe. Natuurlijk zou ik daar het meest geschikt voor zijn maar we leven in vrouwvriendelijke tijden en dan is het misschien toch beter het leiderschap bij jou te laten. Bovendien beschik jij over mooiere oksels dan ik en heeft Jomanda bewezen dat mooie oksels een charismatische uitstraling hebben. En charisma zoals je weet is nooit weg. Daar kun je wat mee. Jij zeker!

In dit verband schiet me plotseling door het hoofd dat het misschien niet gek is eens te bezien of we niets winstgevents kunnen proberen met een okselsprayfabrikant. Zou het niet zinnig zijn eens te bekijken of zo'n okselfabrikant onze secte wil sponsoren? Dan kunnen we van twee walletjes eten! Dat lijkt me wel wat.

Lieve Marja, je ziet dat ik geen gras laat groeien over je telefoontje van gisteren. En dat terwijl het weer nog steeds suïcidaal is en men rustig kan stellen dat er moed voor nodig is om naar de blaadjes der bomen te kijken. Zij wuiven momenteel, maar die wuiving is van een geheel andere aard dan de wuiving zoals men die bijvoorbeeld waarneemt wanneer onze geëerbiedigde vorstin zich onder het volk begeeft.

Met een hartelijke wuiving,

Leo

26 juni 1997

Ha Leo,

Niet zo'n fraaie aanhef als jouw Carissima, waarvan ik vermoed dat het Italiaans is en verwantschap vertoont met het 'Caro' dat ik een Italiaanse moeder in mijn favoriete soap-serie tegen haar zoon hoor zeggen, maar waarvan ik de letterlijke betekenis helaas niet kan opzoeken bij ontbering van een Italiaans woordenboek in mijn werkruimte of elders in mijn huis -naar de bieb gaan lijkt me veel minder efficiënt dan er jou simpelweg naar vragen, maar op zich neem ik al genoeg met de lieflijke klank ervan.

Over onbekende woorden in andere talen gesproken: toevallig de uitzending van de serie met Hans Dorrestijn gezien gisteravond laat met als gast Remco Campert?

Toch grappig, de weinige tv-uitzendingen die ik zie blijken altijd inspirerend en toepasselijk bij mijn correspondenties en andere vormen van communicatie. In dit geval: Campert las een (stuk?) verhaal voor van hemzelf over de problemen met het kopen van postzegels en enveloppen in een Spaans sprekende omgeving.

Heel herkenbaar natuurlijk. Maar de mooie vondst in zijn verhaal - of was het wellicht een column? Camperts columns in afwisseling geschreven met Jan Mulder op de voorpagina van een van mijn favoriete dagbladen zijn ook vaak van verbluffend simplistische doch zeer humorvolle en vaak iets ter overdenking gevende eenvoud - was de omkering: de Spaans sprekende die met het woordenboek in de hand een eenvoudige winkelier bijna tot wanhoop kan drijven met de gebrekkig voorgelezen woorden.

Persoonlijk zou ik het woordenboek met markering erbij aan de winkelier laten zien met zo'n lastige taalbarrière, maar dat mocht de pret over Camperts beeldende story niet drukken.

"Secten dus!" schrijf je in je laatste brief waarvoor mijn hartelijke dank, niet in de laatste plaats voor je attente snelheid.

Al een jaar worstel ik met het voornemen om het jongste Groene Boekje eens flink ter studie ter hand te nemen. Ik doel daarbij natuurlijk op de eerste pagina's met de veranderde spellingsregels. Op de een of andere manier ontbreekt mij de moed en de zeldzame keren dat ik die verzameld heb helpt het toeval altijd wel een handje d.m.v. een binnenkomend telefoongesprek van een importantie waardoor ik dat hele Groene Boekje weer vergeet. En zo niet, herinner ik me natuurlijk al binnen twee minuten dat ik nog dringend de wasmachine moet vullen of een lang uitgestelde lastige brief of dito contract moet maken.

Je begrijpt: ik heb een of andere blokkade voor de nieuwe spelling. Zou ik toch ook last krijgen van dat je met het stijgen der jaren conservatiever wordt?

Vooralsnog houd ik het op de gedurende 43 jaar stevig ingeslepen taalregels en het besef dat zoiets lastig valt uit te slijpen. Nou ja, 43, ik begon eerder met cijfers dan met letters te schrijven vreemd genoeg, maar erg veel zal ik er niet naast zitten.

Ik zal echter niet lang meer aan die studie ontkomen. De twijfel groeit per dag, zodat ik het boekje ter hand nam om te weten of ik ook met secten iets gemist had..

Jouw humor? Een relatie met die onuitroeibare Leo-scepsis? De gecte van sekte? De Latijnse etymologische oorsprong?

Of geeft het hele idee jou zo'n feestelijk gevoel dat je aan sect moet denken. Of schrijf je dat ook (nog? ik weet het echt niet meer ;-)) met een k?

Ik houd het op een bij deze aangenomen voorstel: onze secte heeft (vooralsnog?) als naam:

SECTE.

Voor een verwaarloosde waarheid uit het christelijk bestand moet je niet bij mij zijn.. Mijn kennis over dat soort zaken drukt zich al uit in mijn beperkte boekenkast waar je een ooit van Jehova's aan de deur gekregen bijbel in de buurt van o.a. de BaghaVita vindt. Deze gekocht van, naar ik me meen te herinneren een soefi, maar dat zal wel onjuist zijn, dus misschien van een hara-krishni. Ik weet in ieder geval zeker waar het was: in de binnenstraat van een overdekt winkelcentrum kocht ik deze BaghaVita in drie delen in goud op snee banden in idem doos, voor f 25,- inclusief toegift van christelijke langspeelplaat vol redelijk te pruimen reli-pop.

Je voorstel over de aflatenhandel werpt voor mij de vraag op of het financiële voordeel wel het hoofddoel van onze Secte moet zijn. Vooral als ik in zou gaan op jouw voorstel van een één-vrouwig charismatisch leiderschap. Want dan heb je de verkeerde vrouw daarvoor; mijn uitstraling is al teveel besmet door boeddhistisch meditatieve relativering van het betrekkelijke der materie.

En wat dat persoonsgebonden leiderschap betreft: ik droom toch meer van een triade. Vrouw in het midden, geflankeerd door twee mannen misschien? Niet zozeer vanwege de zowel bij mannen als vrouwen kennelijk veel voorkomende seksuele (moet dat nu juist weer wel of toch niet met x?) fantasie van een trioetje, maar vanwege de christelijke symboliek van de drie-eenheid.

En niet te vergeten: Eén is zo alleen, twee zo kwetsbaar en drie levert tenminste altijd wel het e.e.a. aan op z'n minst intellectueel vuurwerk op.

Je idee van de okselfabrikant vind ik briljant. Las of hoorde recent dat in Amerika gewaarschuwd wordt voor tripjes naar Europa vanwege de confrontatie met ongeschoren vrouwenoksels.

Nooit geweten, voel me al jaren eenzaam op tal van plaatsen waar de temperatuur het zichtbaar maken van oksels bevordert, ook in dit Europese landje.

Wat de vraag opwerpt of het niet beter een okselsprayfabrikant kan zijn gespecialiseerd in mannengeuren. Want zie jij een okselspray/roller/stift commercial met een ongeschoren vrouwenoksel voor je?

Bij nog nader inzien: een van de redenen waarom ik na een aantal jaren meelopen in de scheertrend gestopt ben met scheren al dan niet met behulp van de vreemdste stofjes die met houten spatels of zelfs washandjes en naar het schijnt tegenwoordig ook simpelweg met een harde douchestraal na verloop van enige tijd (moet je je voorstellen hoe je loopt met zo'n schuimerig troepje onder je oksels!) inclusief haren weer te verwijderen vallen, was dat okselhaar al die sprays overbodig maakt.

Het was even doorzetten, ik geef het toe, het herstel van je eigen biologische huidevenwicht kan enige tijd vergen, maar na verloop van een paar maanden konden de wasbeurten weer beperkt worden tot de dagelijkse douche- of wasbeurt, behoudens hete dagen en momenten van enorme lichamelijke inspanning.

Tegenwoordig is het de plek waar ik, net onder de haargrens even voorzichtig een roller met oosterse olie (amber bijvoorbeeld) of de spray van een gekregen flesje parfum zijn werk laat doen. Dat vooral in het bewustzijn dat lichaamsgeur heel persoonlijk is en ik niet door mijn charismatische geur mensen die me nog niet echt hebben leren kennen wil afstoten.

Nooit geweten trouwens dat Jomanda's oksels de natuurlijke staat hebben mogen behouden.

Ik zei je toch al dat het volgens mij een aardig mens is?

Maar deze kennis hoeven we natuurlijk niet te vertellen aan de potentiële sponsor van onze Secte.

Hoewel ik je eerlijk moet bekennen dat ik ook niet de goede leider zou kunnen zijn, indien ik dingen die ik al doorgedacht heb zou moeten inslikken. Daar ben ik een te grote flapuit voor.

Daarom als je dat idee van jou zou willen doorzetten, zou ik ernstig willen pleiten voor het uitgangspunt van de eerlijkheid van onze Secte. Naar vermogen.

Of dat goed is voor ons eigen vermogen weet ik niet. Afgaande op de vele cursussen in New Age-achtige circuits, zoals de cursussen van John Kalse over omgaan met geld in het kader van je kunt je rijk denken, zou er een weg te vinden moeten zijn.

Naar vermogen bedoel ik dan ook primair naar vermogen van onze eigen bewustzijnsontwikkeling.

Ontwikkeling van bewustzijn en eerlijkheid lijken me twee prachtige uitgangspunten voor onze Secte. Ondanks dat dat haaks staat op alle door o.a. nu weer recent door jou aangedragen definities van sekten in het algemeen.

Maar dat kan dan meteen de kracht worden van onze Secte.. we pachten niet de waarheid, we pachten helemaal niets en zijn daarmee misschien origineler dan welke sekte dan ook.

We verkondigen slechts het een gelukkig mens worden door het streven naar zo groot mogelijke eerlijkheid jegens onszelf en anderen.

Dan hoeft er wellicht ook niemand meer suïcidaal te worden. Hooguit de leider zelf.

Wil je daarom a.u.b. nog eens goed nadenken over de triade?

Je ondertussen weer hartelijk groetend en in de hoop dat alle 'leraren' op jouw pad een volgende brief van jou niet te lang zullen uitstellen, zwaai ik je met hoog in de lucht gestoken armen gedag voor vandaag.

Marja

P.S. Als de term 'leraren' hier wat raadselachtig voor je is, zal ik een volgende keer graag citeren uit correspondentie met de eerder geciteerde Hans.

Hulshorst, 29/06/97

Nobilissima Marja,

Wederom dus. De nacht verslapen zijnde en nu weer de dag met de zon in al zijn glad en gloens, Aan gene zijde der wolken.

Doch wat deert?

Inderdaad. Lieflijk van klank. Was ook de bedoeling van 'carissima' Zeer terecht gebruikt dus. Maar geen Italiaans, doch Latijn. Superlatief van 'cara', betekende 'dierbare'.

Secte. Ja, Groene Boekje zegt 'sekte'. Maar dan ligt verwarring met het Duitse 'Sekt' op de loer. Zijnde zuidwijn of champagne. Welnu, dat lijkt mij desastreus. Champagne is het statusdrankje van hersenloze snobs en pafferige bonzen. Mij lijkt het, zeg maar; letaal voor onze secte, wanneer men ons gaat associëren met dat adderengebroid. Immers het is de onpeilbare diepgang van ons esoterisch-mystieke denken die het aspirant-sectelid moet bewegen zijn zelfstandig denken op te geven en niet het verlangen toe te treden tot een gezelschap maatschappelijk geslaagde windbuilen. Dat jouw 'blokkade voor de nieuwe spelling' te maken zou hebben met een 'stijgen der jaren' en een 'conservatiever' worden, geloof ik niet. In tegendeel. Het getuigt van wijsheid. Intuïtief heb ook jij aangevoeld dat in 'sekte' met een 'k' een grote holheid meeklinkt. En wat wij willen is 'volheid', geen 'holheid'. Is het niet zo dat wij er juist naar streven dat de noviet geheel vol is van wat wij denken, en dat er dus geen spoor van 'holheid' in diens hoofd mag restereren? Want anders gaat hij die vullen met eigen denken en dat is juist wat wij à tort et à travers moeten zien te verhinderen. Waar blijven wij anders?

Waarlijk geniaal komt mij jouw triade-idee voor. Het trinitarische daarin spreekt mij als theoloog uiteraard geweldig aan en getuigt onomstotelijk van jouw charismatische begaafdheid. Ik ga dan ook geheel mee in je voorstel de secte driehoofdig te leiden, met dien verstande evenwel dat de door jou voorgestelde Hans van het vrouwelijk geslacht is. Ook lijkt mij een zekere hiërarchie binnen onze triniteit niet uit den boze. Hoe het tussen Hansje en mij gaat is niet zo belangrijk, als wij beiden maar mogen rekenen op de hulp van jouw inspirerend totaal-leiderschap. Wij verenigen dan het trinitarische met het Ene en dat is nooit weg. Niettan?

Verder is het niet 'sexueel' maar 'seksueel'. Althans volgens het Groene Boekje. 'Sexy' blijft echter 'sexy'!! Ik blijf Marja dus gewoon met een 'x' schrijven en voldoe zo aan de wensen van de Groenen. Wat toch weer mooi meegenomen is, of niet soms?

Ik wuif dus. Uit het voorgaande is dus duidelijk dat ik wuif. Ik wuif alle bezwaren die jij tegen het bezit van de suprematie in de secte aanvoert gewoon weg. Larie! Niets dan larie! Juist jouw besmetting met het Boeddha-virus maakt je op uitnemende wijze

geschikt de volle zwaarte van het leiderschap op je schouders te nemen. Jij spreekt van 'relativering' en dat is juist. Je vergeet evenwel dat Boeddha alles relativeerde behalve zijn leer. Dat wijst erop dat je ook de relativering moet relativiseren. En omdat de ontkenning van een ontkenning een bevestiging betekent is daarmee dus geaffirmeerd dat jij ons aller leidster bent. En dat niet in de gewone zin van leidster, doch in de esoterische betekenis van leid-ster. Reeds je naam wijst in deze richting. Ik heb er zojuist even 'A practical Sanskrit Dictionary without trans-literation, accentuation and etymological analysis throughout' op na geslagen en daar lees ik achter 'màrya': "m.(V.) man, esp. Young man (pl. people, in adress); wooer, lover, stallion". In jouw naam zingt dus de connotatie 'dekhengst' mee. Dat moge je bevreedden, misschien zelfs schokken, maar ik denk dat daar een heel diepe zin in schuil gaat. Voor de buitenwereld moge je dan overkomen als een uiterst vrouwelijke vrouw (de 'x' van 'sexy' in je naam duidt hier ook op!), er zit in jou ook iets onweerlegbaar mannelijks en dat is wat de hengst tot dek maakt, t.w. het bevruchtende. Ik bedoel dit uiteraard niet in de plat-mundane zin van zaadjes lozen, waar iedere boerenlul toe in staat is, maar in de zin van: luisterrijke ideeën zaaïen in de pulpkoppen van het klootjesvolk met zijn patat en dan ook nog de zakjes frites. Om van auto's en Ferrari's nog niet eens te spreken. Neen dus en nogmaals neen, waar het een weigering jouwerzijds betreft ons aller leid-ster te zijn.

En zo komen we dan bij jouw oksels. Ook hier mis je de plank in een vertwijfelde poging alsnog het leiderschap af te schuiven. Wat hebben wij met die debiele Amerikanen te maken en hun angst voor ongeschoren oksels? Dat zootje ongelikte kaffers, die wandelende Hamburgers met hun vette pensen? Wijst niet juist het feit dat zij in hun fundamentalistische angst voor ongeschorenheid voor de vlakke te gaan op het zien van een behaarde oksel op hun spirituele frigiditeit? Duidt ook niet de omstandigheid dat allerlei archaische en fascistisch-gristelijke sekten (met een 'k') daar tierig welen op een Freudiaanse neiging tot parthenogenetische manipulering van narcistische attitudes? Het is daar alles 'IK'. Ik en zijn vraatzuchtige pens. Maar de medemens en zijn okselhaar? Ho, maar! Stop! Eerst scheren dan leven!

Of zoals Shakespeare het zo treffend zegt: primum vivere, deinde filodofari! Eerst leven dan filosoferen! Alsof leven scheren is en scheren leven. God, wat kan ik mij daar kwaad over maken.

Maar nog even! Die spray, weet je wel? Blijft de geur van madeliefjes en lelietjes der dalen niet langer hangen in een oksel die heerlijk behaard is dan tussen de stoppels van een gemaaid oksel? Brengt een geurende oksel, een oksel als weelderig struikgewas, een oksel die naargelang de situatie in het struikgewas bij kleine beetjes feromonen naar het zwerk laat ontsnappen niet meer mensen tot extase dan een bleek stuk kippenvel waar geen geur op beklijft?

Nobilissima Marja, een en ander gezegd zijnde (ablativus absolutus-constructie) prosterneer ik mij, kniel ik in adoratie voor je idolate voeten neer, hef ik mijn handen als de handen van een orante en smee je met alle ootmoed waarover ik beschik: wil toch onze leidsvrouw zijn! Opdat wij niet dolen in duisternis en onze zielen jammerlijk te grabbel gooien bij Albert Heijn bijvoorbeeld. Of zo. Voor zo'n rek met zoutjes. Ren

kaasjes bij buisjes uit vuistjes. Alsof alles materie is en de mens meer buik dan ziel.
Quorum deus venter est. Wier buik hun god is.

O ja, nog dit. Ons verenigingsgebouw. Laat het welgelegen zijn. Aan een oever der wateren bijvoorbeeld. Opdat onze blik niet gehinderd worde door bomen en al hun bosgeesten die zo verleidelijk toeven tussen de stammen. Of in een woestijn met al zijn ontberingen, zoals daar zijn het zand en zijn stuiving. En ook met zijn zon die zo heet de tong doet hunkeren naar wateren. Zoiets, dacht ik. Maar daar moet je dan nog maar eens over nadenken.

In aanbidding,

Ps. Lees i.p.v. prosternereren niet per ongeluk prostitueren. Want dan zou je mij abusievelijk misverstaan. Met vele misverstanden die zo gauw gemaakt zijn en kwetsend soms.

Pss. Op je opmerking aangaande eerlijkheid als specifiek doel kom ik t.z.t. terug. Ik moet daar nog een nachtje of zo over reflecteren.

30 ju..

Nee, de verzenddatum.. je steeds snellere reacties waarderend dateren we dus:

U-trecht, 1 juli 1997

Hi Leo,

U-te-recht.. zou het?

Komt het nog goed in dit bisdom met onze triade?

Laten we eerst even onze aandacht richten op of het wel goed komt met die triade. Want heel leuk dat je mijn voorstel zo enthousiast begroet en ook heel erg veel dank voor je eervolle pleidooi voor mijn leid-ster-schap.. Ik vrees echter dat je mijn opmerkingen gebaseerd op het bewustzijn van de nadelen daarvan en zoals je zult hebben begrepen de bron van de creativiteit voor de triade, niet helemaal goed begrepen hebt. Of beter gezegd, ik zal het niet goed uitgelegd hebben, want dat is natuurlijk een van de peilers van onze Secte: altijd de schuld bij je zelf beginnen te zoeken.

Dat is de basis van alle eerlijkheid volgens mij, maar 'the credit' van deze inspiratie dient gezocht te worden bij alle therapeutische sessies en managementtrainingen die ik in de loop der jaren heb ondergaan. Het is dan ook zeker geen toeval dat ik persoonlijke therapie-sessies en managementtrainingen in één adem noem. Het zijn allemaal loten van dezelfde stam. Het één vaak wat individueler dan het andere, maar zoals je wellicht kunt bevroeden waren de managementtrainingen in mijn geval ook uiterst individueel. Ze hadden misschien niet altijd die naam, maar geloof me: 16 jaar intensieve vriendschap met een management-trainer is een soort permanente feedback op je eigen functioneren. Tel daar bij op de vele uiteenzettingen over de vele theorieën op dit gebied en je snapt: ik mag managementtrainingen c.q. -vaardigheden met een gerust hart aan mijn c.v. toevoegen.

In die zin begrijp ik ook wel waarop je mij dat leid-sterschap wil toebedelen. Maar begrijp ik je goed en zou dat net zo goed met een lange ij gespeld kunnen worden?

Ziedaar mijn grootste bezwaar er tegen, tevens een bezwaar tegen de invalshoek die je bezig bent te formuleren en je waarschijnlijk ook influistert dat je nog een nachtje of zo moet contempleren over mijn suggestie over eerlijkheid. Ook hier ben ik waarschijnlijk niet duidelijk genoeg geweest. De rol die je me toedicht zou ik niet kunnen vervullen zonder dat uitgangspunt. Nogmaals, daar ben ik echt een te grote flapuit voor. Het enige dat niet mijn mond uitfloopt is iets waarvan iemand mij op het hart heeft gedrukt dat het geheim moet blijven. En zelfs dan kan ik dat slechts als die ander mij verzekert dat het voor bepaalde tijd is en ik zal worden geïnformeerd over wanneer die is afgelopen. Die aanpak maakt het mij mogelijk met een geheim om te gaan als ware het een contract waar ik me niet meer aan gehouden weet als de eindtermijn is verstreken. Ik prent simpelweg dat contract in mijn geheugen en verwijst het naar het donkere

hoekje in mijn geheugen waar ik alles opsla wat beter vergeten kan worden, zoals ook elk contract ergens in een donkere la of in een op onopvallende plaats opgeborgen dossier verdwijnt. Dat laatste natuurlijk omdat mensen nieuwsgierig van aard zijn en juist een dossier met 'geheim' of 'contracten' erop het eerst grijpen in een onbewaakt ogenblik. In ieder geval ben ik zelf zo'n mens en zoals de waard is vertrouwt ie zijn bezoekers.
En met name bezoeksters.

Vrouwen dus.

Of het komt door de sterk in mij vertegenwoordigde manlijke eigenschappen die jij me toedicht, weet ik niet (zou ik moeten betwijfelen, want mannen zijn heel makkelijk manipuleerbaar door het zgn. zwakkere geslacht), maar ik heb in het algemeen van vrouwen niet zo'n hoge pet op.

Ik heb veel vrouwen leren kennen als hoogst manipulatieve en onbetrouwbare wezens.

Ik heb het sterke vermoeden dat e.e.a. te wijten is aan een eeuwenlange cultuur waarin de vrouw gewaardeerd werd via de huwelijkspartner die ze aan de haak had geslagen. Niet voor niets wordt die term nog steeds in één adem genoemd met het huwelijk en juist als er gesproken wordt over de vrouw die gaat trouwen of getrouwd is. Probeer je eens voor te stellen wat het voor een vrouw betekent afhankelijk te zijn van een man voor haar maatschappelijke en vaak ook financiële status en vooral: wat dat voor haar gedrag betekent en niet te vergeten: voor haar gedrag jegens sekse-genoten.

De gevolgen zijn nog steeds zichtbaar: manlijke solidariteit gaat vaak uiterst ver, zover dat ze in hun onderlinge contacten menigmaal enorm aan de oppervlakte, of zoals je wilt aan hun materiële verschijningsvorm blijven. Vrouwelijke solidariteit daarentegen blijft doorgaans beperkt tot een handjevol intieme vriendinnen. Desondanks kan het altijd nog je beste vriendin zijn met wie je vriend of echtgenoot vreemd gaat.

Ik kon het dan ook niet laten om mijn eerste gedachte in onze nieuwste uitgave O.N.S. over dit thema te laten gaan:

Mannen zijn bijna niet te verkrachten, maar vrijwel altijd te verleiden.

Vrouwen weten dat.

Vandaar dat ik nimmer echt kwaad werd op een vriend die seksuele ontrouw bedreef. Ik kon in alle vriendelijkheid de seksuele contacten verbreken en zelfs dat nalaten als de man in kwestie duidelijk geschrokken was van de gevolgen van zijn 'vreemd gaan' (je begrijpt: tussen haakjes omdat ik de vrouw in kwestie altijd kende), maar de vrouw in kwestie viel direct in ongenade.

Laat ik het je preciezer vertellen, het is er smeug genoeg voor.

De eerste keer dat ik meemaakte dat een vriendje van mij vreemd ging, was met een meisje dat als playmate in mijn eigen tijdschrift stond. Daar kwam ik achter omdat de ober van zijn favoriete restaurant hem ondiplomatiek vroeg: "Ah, is ze nu zwart i.p.v. blond mijnheer?" Het schijnt dat we met pruiken verwisselbaar

waren. Omdat ik een paar weken weg geweest was, en hij na de opmerking van de ober omstandig begon uit te leggen hoe e.e.a. zo gekomen was en ik bovendien tot op dat moment zelf niet doorhad dat de jongen in kwestie 'zo diep' bij mij zat dat ik me door e.e.a. geraakt voelde, kon ik hier niet boos over worden. Integendeel, in mijn hart dankte ik de playmate voor het bezorgde inzicht.

De tweede keer was ik hevig verliefd op een jongen waarvan ik me al afvroeg waarom hij nooit eens belde en ik altijd het initiatief moest nemen voor een contact dat steevast in zijn bedstede eindigde. Tot ik begreep dat hij er twee vriendinnetjes op na hield. Die tweede kende ik niet, maar ook haar was ik ergens heel dankbaar voor het nog in beheersbaar stadium bezorgde inzicht.

Anders werd het toen mijn eerste echt vaste partner tijdens onze eerste langdurige relatiecrisis gecharmeerd raakte van een woongroep. Niks woongroep, de heer des huizes had graag meerdere vriendinnetjes dus moest er zo'n alibi bedacht worden zodat ook de vrouw des huizes er minnaars op kon na houden. Dat die minnaar mijn vaste vriend was tijdens een maandlange afwezigheid deerde deze 'vriendin' niet. Uiteraard ging het fout met de 'woongroep' en onnodig te zeggen dat e.e.a. voor mij genoeg was om na thuiskomst de crisis niet verder te willen bezweren, alle pogingen van mijn vriend ten spijt. Uiteindelijk is hij na haar scheiding bij haar ingetrokken, om nog tijdens die bijna 2-jarige samenleving wel 6 keer bij mij langs te komen om te vragen of we niet samen opnieuw konden beginnen.

Diezelfde 'vriendin' betoonde zich opnieuw van haar charmes toen mijn tweede vaste vriend door haar werd uitgenodigd voor het verrichten van een aantal opknapplassen. Deze vriend was van veel beter hout gesneden dan de eerste en was een gewaarschuwd mens want hij had al eens fijntjes opgemerkt dat hij betwijfelde of ze wel een 'echte' vriendin van me was: "Ze lacht me simpelweg te veel en te snel wat voor mij een teken van onechtheid is en dan moet je altijd op je hoede zijn."

En inderdaad, het opknappen kon wat haar betreft ook wat verder gaan dan het huis.

Toen ik haar er later over aansprak ontkende ze in alle toonaarden haar vergeefse verleidingspoging.

Nu ben ik zeer vergevingsgezind en was ik ook weer heel blij met deze les die me een extra prettig gevoel over mijn vriend bezorgde. Dus liet ik toe dat ze telkenmale contact met mij bleef zoeken en zette ik vriendelijk een kopje thee o.i.d.

Tot jaren later mijn derde vaste vriend in beeld kwam.

Ik had natuurlijk beter moeten weten, maar omdat ze zo aandrang was ik ingegaan op haar aanbod om mijn kinderen te verzorgen tijdens een ziekenhuisopname.

Ik was uiterst prikkelbaar in die tijd en zocht er ook niet zoveel achter dat mijn vriend liet weten onze relatie te willen 'opschorten'. Als ik weer beter was zouden we wel verder zien.

Niet lief natuurlijk van hem en allerm minst steunend, maar gezien de omstandigheden en mijn gedrag toen wel heel begrijpelijk.

Mijn herstel ging langzamer dan verwacht. In de weekends kon ik naar huis, maar doordeweeks moest ik me ongeveer fulltime met revalidatie bezighouden, zodat mijn kinderen bij mijn 'vriendin' bleven en ik ze daar in de weekends bezocht. Steeds vaker werd ik dan oppas van mijn eigen kinderen en die van mijn 'vriendin', want zij had een nieuwe vlam.

Die gunde ik haar natuurlijk. Dus hielp ik braaf kleding kiezen voor haar avondjes uit en grinnikte ik in mezelf dat ze zo bezig was mijn stijl van kleden te imiteren. Tot op een keer mijn opgeschorte relatie belde. Op zich niet ongewoon, want hij had toegezegd contact met mijn kinderen te zullen onderhouden. Uiterst bevreemdend echter vond ik dat hij mij niet wilde spreken.

Het was het laatste weekend dat ik mijn kinderen bezocht, we zouden het komende weekend samen thuis door brengen en zo langzaam maar zeker weer beginnen met wennen aan mijn huishoudelijke en moederlijke taken.

Dat weekend sprak ik mijn 'vriendin' aan op mijn inmiddels stevig gegroeide vermoeden: "Zeg eens eerlijk, is jouw nieuwe vlam mijn opgeschorte relatie?!" Ze ontkende in alle toonaarden.

Ik nog een keer: "Ik MOET het weten, als mijn vermoeden ongegrond is, zou dat betekenen dat mijn psychische toestand wellicht nog te labiel is om toe te gaan werken naar weer zelf de verzorging van mijn kinderen fulltime op me nemen." Maar ze bleef ontkennen.

Twee weken later was ik op 2 middagen na alweer fulltime thuis, maar mijn kinderen doordeweeks nog bij mijn 'vriendin'. M'n benedenbuurvrouw kwam een kopje suiker lenen. Altijd een teken dat ze iets te roddelen had. Ik informeerde naar mijn opgeschorte vriend, waar ik haar al vele malen nymfomaan naar had zien lonken. Mijn buurvrouw wist van niets. "Ja, hij komt hier wel 2x per week eten tegenwoordig, maar wat hij verder doet.."

Ik zag haar onrustig worden.

"Ik heb het idee dat hij een nieuwe vriendin heeft. Sterker nog, ik denk dat hij meerdere vriendinnen heeft." Ze werd lichtroze.

"En nog sterker, ik denk dat hij iets heeft met mijn zogenaamde 'vriendin'."

Nu had ze ineens haast. Haar vriend zat op de suiker te wachten zei ze.

Een paar uur later kwam ze terug.

Zonder suiker. Maar met de mededeling dat ze niet tegen me wilde liegen flapte ze eruit: "Niet meerdere vriendinnen, alleen die zogenaamde 'vriendin' van je."

Ik heb dezelfde avond nog mijn kinderen daar weggehaald.

Twee weken later bleek mijn inmiddels ex-vriend het bed te delen met mijn nymfomane buurvrouw.

Hoe dat afliep kan ik je nog wel eens in een daarover geschreven verhaal laten lezen. Dat toppunt van valsigheid zou een beter voorbeeld zijn nog wellicht, maar dat verhaal beslaat 30 kantjes. Voor nu heb ik mijn punt gemaakt denk ik ;-))

Gelukkig heb ik een aantal 'echte' vriendinnen waar ik op kan bouwen. Maar helaas Leo, de enige vriendin die in aanmerking zou komen voor onze sektarische triade, zorgt thans in haar eentje voor een klein kind, zorgt zelf voor het inkomen enz. en heeft absoluut geen tijd voor de tournees e.d. die als het goed is toch het gevolg zullen zijn van de oprichting van onze Secte. Een een tournee met een gedeeltelijke triade zou m.i. teveel aan kracht inboeten. Ook helaas Leo moet ik je teleurstellen over het geslacht van Hans. Ik begrijp het wel, voor jou is werken met twee vrouwen natuurlijk een stuk aantrekkelijker. Maar denk je eens de vorm van die triade in als het om twee vrouwen zou gaan. Als je een kruis slaat is er toch ook maar 1 plaats boven?
Ofwel: een triade van 2 vrouwen en 1 man zou automatisch inhouden dat de man het leiderschap op zich moet nemen, nl. in het midden staand. Best hoor, als jij een tweede vrouw weet en JIJ bereid bent het leiderschap op je te nemen. Zo niet, dan hebben we hier een pat-stelling.

Overigens lijkt me een drie-eenheid met 2 mannen wel te pruimen, Voor de duidelijkheid opnieuw: niet vanwege het seksuele voordeel, maar vanwege de grotere kracht van de symboliek. Zeker gelet op jouw pleidooi over de voordelen van een vrouwelijke sekteleid-ster in deze tijden (en ik kan dat niet ontkennen, volgens mij als Jezus terug zou komen en dat doet in deze tijden, kan hij het beste als vrouw incarneren ;-)) toont het extra krachtig voor dat vrouwelijk leiderschap als de mannen secunderen. (heb ik hier het goede woord te pakken?) Nog steeds openstaand voor andere ideeën, ben ik toch zo vrij geweest Hans voorzichtig te polsen.

Dat gaf geen resultaten. Zodat ik hem nadrukkelijk heb verzocht om geheimhouding van ons gesprek, zodat ik hem zeer expliciet kon polsen. Hans bleek zeer gecharmeerd van mijn ideeën over openheid en eerlijkheid. Geen wonder natuurlijk, want Hans kan goed relativiseren, of dat tot en met de relativering van Boeddha's leer gaat weet ik nog niet, ik polste hem voor ik je laatste brief gelezen had.

Hans heeft net iets heel ingrijpends meegemaakt dat hem weer met de neus op zaken als Karma en Bardo heeft gedrukt en hem nog meer heeft overtuigd van de noodzaak op z'n minst eerlijk tegenover je zelf te zijn.

Heel opmerkelijk was zijn reactie toen ik vertelde over onze huidige correspondentie. Niet alleen bleek hij gevleid verrast over het citeren uit zijn correspondentie met mij en Har, hij bleek ook zeer vindingrijk:

"Je moet die correspondentie gaan publiceren!" vond Hans.

"De hele oprichting van de Secte open en bloot in een boek etaleren!"

Een goede suggestie, vind je niet?

Hans zag het al voor zich: een boek dat straks zal zorgen dat mensen zich 'en bloc' zei hij, en masse lijkt mij persoonlijk beter, zullen aansluiten bij onze Secte! Het inspireerde mij tot een nog beter idee: men hoeft niet aan te sluiten, niet te doneren, alleen het boek te kopen! Dan weet men straks alles van onze Secte. Eventueel kunnen we ons gironummer ergens klein gedrukt vermelden. Of nog beter, gewoon en passant in onze correspondentie, nu bijv.: 676212.

Mooi nummer niet?

Dat is natuurlijk niet het nummer van de Secte, ook niet van jou of mij privé, maar van een nobele instelling die goed werk doet en geld kan gebruiken. En daar is geen woord van gelogen. Het is ook tot niets verplichtend. Maar de overeenkomst is dat de leid-ster van de Secte ook werkt bij de nobele instelling. Want een leid-ster moet ook ergens van leven tenslotte. Deze leid-ster wil van het goeroe-zijn geen beroep maken. Ze heeft haar eigen beroep. Bij een nobele instelling.

Ziehier alweer een staaltje van eerlijkheid.

Niks mis mee.

Het belang van de eerlijkheid zal je hopelijk al een beetje tussen de regels door duidelijk geworden zijn.

Het heeft uiteraard ook te maken met wat jij mijn besmetting met het Boeddha-virus noemt.

Waar baseer je op dat Boeddha zijn eigen leer niet relativeerde? Wat valt er eigenlijk te relativieren aan zijn leer? Dat was toch niet veel meer dan dat de weg naar verlichting een weg naar binnen was? Of ben ik te simplistisch van begrip en/of geheugen?

Ala, hij heeft veel parabelen e.d. verteld, maar is dat niet het lot van elke goeroe: steeds opnieuw hetzelfde vertellen in steeds andere, aan de luisteraar aangepaste bewoordingen?

Overigens is verlichting volgens mij als het aansteken van een kaars, of in moderne tijden het indraaien van een gloeilamp, in nog moderne tijden misschien wel een halogeenlamp. Ondingen trouwens, je kunt er niet eens in kijken zonder je netvlies te beschadigen schijnt het..

Maar als ik het goed begrepen heb, is Boeddha's leer ook die van reïncarnatie en karma.

Eerlijk gezegd heb ik daar een groot deel van mijn leven mee geworsteld.

Wat die reïncarnatie betreft: ik kon er niet omheen dat er iets van waar moest zijn. Daarvoor had ik zelf te veel 'doorkijkjes' naar andere levens. Lang heb ik volgehouden dat niet uitmaakt of dat mogelijk gemaakt wordt doordat de menselijke geest kennelijk onder bepaalde omstandigheden inlevingsvermogen heeft in andere, vroegere levens of dat er echt zoiets zou bestaan als een soort onvergankelijke geest, ziel, spirit of hoe je het ook wilt noemen.

Maar dan heb je het vraagstuk van het karma nog niet opgelost.

En juist karma bleek DE sleutel om onduidelijke horoscopen beter uit te kunnen leggen. Ga er maar aanstaan. Daar kun je nog hele verhandelingen over verwachten.

Als je wilt kunnen we de uitleg van je horoscoop ter hand nemen a.d.h.v. de maansknoten, de twee punten in de horoscoop die de basis vormen voor de karmische astrologie.

Maar wellicht is dat voor een scepticus als jij teveel gevegd en kunnen we beter eerst eens kijken hoe we de scepsis tegenover de 'gewone' astrologie te lijf gaan.

Veel tijd verloren aan de smeuïge uitweiding over de onbetrouwbaarheid van veel vrouwens karakter, zodat ik over eerlijkheid nog verder zal gaan na ontvangst van de resultaten van jouw contemplatie daarover.

En over karma zullen we ook nog wel het e.e.a. te 'tokken' hebben ;-))

Ondertussen weer veel liefde en wijsheid toegewenst,

Marja

2 juli 1997

Hi Hester,

Misschien kun je je herinneren dat ik je een tijdje terug vertelde dat Leo en ik schriftelijk in gesprek zijn geraakt over de oprichting van een sekte.

Wat half begon als een grap, begint een steeds serieuzer gesprek te worden rond de vraag "Zullen wij een sekte oprichten?"

Leo, met z'n theologische achtergronden is een cynische, sceptische maar juist daardoor heel heldere gesprekspartner voor deze studie naar de ins- en outs van sekten, want dat is het in ieder geval.

Recent heeft Leo een vurig pleidooi geschreven voor het behoud van okselhaar, hetgeen inmiddels bij mij, ongeschoren typje, begint aan te slaan.

Nou ja, wat heet ongeschoren; je weet welke plekken ik, aangestoken door allerlei rare modische verschijnselen met de vreemdste instrumentaria van zogenaamd overtollig haar ontdoe. Als ik me goed herinner hebben wij elkaar daar in het verleden ook over geadviseerd. Ik verhaalde over was voor ontharen van benen, jij werd ook letterlijk en lichamelijk geïrriteerd van al die ingroeiende haartjes die dat tot gevolg heeft en bleek op een bepaald moment je geschaard te hebben bij het leger dames dat kapitalen uitgeeft aan epileermachines. Ik ben inmiddels aan mijn 3e begonnen, ben benieuwd hoelang de jouwe leven.. Maar één ding weet ik zeker, ook jij zou voldoen aan de sectenorm (ja expres met een c) van ongeschoren oksels. De derde oksel wil ik overigens buiten beschouwing laten.

Via Leo's suggestie voor een levendige handel in 'aflaten' n.a.v. het zoeken naar symboliek, zijn we inmiddels beland bij de vraag van het leiderschap van de Secte.

Naast een vurig pleidooi voor ongeschoren okselhaar, naar ik vermoed een fetisj van Leo, heeft hij me inmiddels ook verrast met een pleidooi voor een vrouwelijk leid-sterschap.

Ik ben er nog niet helemaal uit of dat blij of pijnlijk verrast is en ben nu met Leo in 'onderhandeling' over een aantal voorwaarden.

Zo vind ik een voorwaarde dat de Secte uitgaat van eerlijkheid jegens je zelf en anderen als noodzakelijkheid voor de eigen bewustzijnsontwikkeling en verwerking c.q. bevrijding van karma.

Maar minstens zo belangrijk lijkt me dat de door Leo stevig omarmde suggestie om als er toch naar een christelijke symboliek gezocht moet worden, we het beter kunnen zoeken in die van de drie-eenheid. Te symboliseren door een leiderschap in de vorm van een triade.

Leo heeft natuurlijk het liefst twee vrouwen. Gisteren heb ik hem echter geschreven wat de nadelen daarvan zijn en daarbij een beetje uitgeweid over de achterbaksheid van veel vrouwen.

Zo kwam ik op jou, als goede betrouwbare vriendin en eerlijk mens zijnde met ongeschoren oksels. Maar wees gerust, ik heb er meteen bij gemeld dat zoiets op dit moment niet ter sprake kan zijn. Immers, de triade zal geregeld 'op toernee' moeten e.d., wat me erg slecht combineerbaar lijkt met je huidige zorg voor je lieve jonge dochttertje en je drukke praktijk. En behalve dat dochttertje lijkt dat laatste me veel belangrijker dan de Secte. Niet alleen omdat wij bij afwijzing van de aflatenhandel nog geen rooie cent bezitten, zoiets kan verkeren tenslotte, maar omdat je zo enorm goed werk doet in die praktijk.

Maar mag ik misschien toch zo brutaal zijn om te vragen of je geïnteresseerd zou zijn in een lidmaatschap?

Je zou dan het eerste lid zijn na de triade, hetgeen natuurlijk al iets aangeeft voor eventuele toekomstige hiërarchische vraagstukken.

Heel benieuwd zijnde naar je antwoord, en je ondertussen een dikke zoen gevend,

je vriendin

Marja

3 juli 1997

Hi Leo,

Hopelijk overspoel ik je niet te veel met mijn snel en spontaan geschreven epistels.. zo snel dat ik niet eens keurig wacht op jouw volgende brief.

Eén excuus heb ik in ieder geval, in mijn vorige brief was ik nog niet toegekomen aan reacties op een aantal dingen die je hebt aangesneden.

Hoe ik over je suggestie over ongeschoren oksels denk, moge blijken uit de kopie van de brief aan mijn vriendin Hester die ik hier bijsluit.

Waarmee volgens mij het eerste gebod voor lidmaatschap van onze Secte zijn intrede heeft gedaan. Jij denkt waarschijnlijk aan haar, maar ook mannen hebben oksels.

Is het je ook opgevallen dat juist in Amerikaanse tv-series en m.n. de soaps waarin vanwege de brede doelgroep t.b.v. kijkdichtheid die ook verkregen moet worden door jonge meisjes, seks onzichtbaar moet blijven, mannen steeds vaker zo verleidelijk mogelijk gaan liggen met hun armen goed spieren tonend onder hun hoofd? Dankzij jouw opmerkingen over okselhaar begrijp ik pas sinds kort dat het niet om die spieren gaat, want die zie je toch het beste aan bovenkanten van armen, maar om dat vagina-gelijkende plekje en natuurlijk in zo'n pose goed uitkomende thorax-vorm.

Je hebt gelijk: heel erotisch!

Zoals je uit de kopie zult kunnen opmaken, is Hester degene die ik bedoelde als mogelijke tweede vrouw in onze drie-eenheid.

Maar ook bij mijn veel minder belastende verzoek aan haar heb ik nog mijn twijfels, zij het van een heel andere aard.

Want inderdaad, wat begon als leuk thema tussen twee brieven-schrijvers krijgt inmiddels een wel erg serieuze vorm. En in welk tempo!

Ik beschouw mijn brief aan Hester dan ook als een onderdeel van de verkenning waar we samen aan begonnen zijn, maar realiseer me wel wat erg laat dat ik dat niet in mijn brief aan haar gemeld heb. De brief is als E-mail verstuurd, en dus, stomstomstom, direct na schrijven verzonden. Dat valt niet meer terug te draaien, hooguit bij te stellen.

Stel je voor dat ze ja zegt. Dikke kans, ze is een dikke vriendin tenslotte. Wat dan? Kunnen we nog terug? Gaat zij niet meteen haar dikste vriendin met okselhaar informeren? En die weer..?

Want zo werkt het natuurlijk. Stel je voor dat ons, nog nauwelijks vormgekregen idee een goed idee is.. Hoe vinden we dat dan? Wat voor consequenties roepen we af over ons zelf, onze levens, de levens van mensen in onze omgeving?

Ik twijfel en twijfel, wankelmoedigheid dreigt mij ten deel te vallen. Zal ik nu gauw nog een mailtje sturen aan Hester: Hester, laat maar zitten, was grapje?

Aan de andere kant, als dikke vriendin heb ik enig credit en zou ik dat uit kunnen stellen tot na haar reactie. Die komt ongetwijfeld. Zo niet schriftelijk, want daar zou ze elk woord voor op een goudschaaltje willen gaan leggen, dan toch telefonisch. Het verbaast me al dat ze nog niet gebeld heeft, wat hoogst waarschijnlijk alleen te wijten is aan dat ze haar E-mail niet zo vaak checkt. Ik ZOU het uit kunnen stellen, al ware het maar om eens te kijken hoe een vrouw wiens oordeel ik al jaren vrijwel altijd bloedserieus neem, hier op reageert. Met het risico natuurlijk dat ze zich gebruikt voelt en onze vriendschap een fikse knauw krijgt.

En waar blijf ik met mijn pleidooi voor eerlijkheid als gebod voor onze Secte als ik dit soort manipulatieve keuzes maak?

Ala, toen ik dat mailtje schreef, ging ik er nog vanuit dat ze zich zou moeten kunnen herinneren dat ik haar vrolijk over ons brieventhema verteld heb. Toen kon ze de humor er wel van inzien, vooral omdat ik haar, kort voor ik het er met jou over had, over de dilemma's van TM heb gesproken. Correctie: de TM-beweging zelf zal wel weinig dilemma's kennen; mijn dilemma's met het wel of niet terechte predikaat sekte voor die beweging, wat mij betreft de rechtstreekse aanleiding voor deze correspondentie met jou. Tezamen met jouw oneindige kennis op dit gebied.

Prosternereren.

Ter aarde buigen volgens mijn vreemde woordentolk.

Lijkt me rampzalig. Vooral in een aan water gelegen verenigingsgebouw. Ik zie het al voor me, in ons zompige landje, ergens onder de zeespiegel, al dan niet in de buurt van Lelystad. Half Nederland ligt daaronder tenslotte. Zo'n lekker Hollands watertje of iets groter, huisje in de buurt van een oever na zomerweer a la de laatste weken en dan mannen, vrouwen en.. kinderen zich prosternerend. Aangezien ik het helemaal eens ben met je voorkeur voor een plek aan het water, immers het basiselement waar het gevoel aan wordt toegeschreven en derhalve zeer inspirerend bij meditatie met als doel dusdanig bewust maken van frustraties dat de waterlanders zullen vloeien hetgeen ook in drogere tijden erg nuttig kan zijn, zit er dus volgens mij niets anders op dan een volgende gebod:

Gij zult niet prosternereren!

Daar wil ik wel voor gaan staan. Dat gekniel lijkt me teveel op gekruip in alle betekenissen en staat haaks op eerlijkheid. Het doet me ook teveel denken aan die arme Krishnamurti, iemand hebben zijn ziel, hopelijk hijzelf.

Ooit door die rare Blavatsky-club tot goeroe gebombardeerd, zich daar van los gemaakt met boekenlange betogen als 'De meester zit in je zelf' en dan toch al die vooral oudere dametjes die hem door de hele wereld, zelfs tot in Zwitserland volgden om naar zijn verhalen te luisteren.

Ooit, ergens begin tachtiger jaren, ben ik ook gaan luisteren.

De grote kleine man kwam in de Rai in Amsterdam en ik mocht mee met mijn kersverse vriend en zijn ex-vriendin.

Daags ervoor werd ik al onrustig over wat ik aan zou trekken. Typisch vrouwelijk zou je denken, en dat zal ook wel een rol gespeeld hebben, maar was niet de aanleiding voor die onrust. Die werd nl. veroorzaakt door de inval pal voor het slapen gaan - ik krijg veel invallen voor het slapen gaan, daar komen wij vast nog wel eens nader over te spreken - om m'n gouden pak aan te trekken.

Waanzin!

Moet je je voorstellen: ik was toentertijd en misschien nog wel als ik eens diep in mijn kast graaf, in het bezit van een soort hansop, tegenwoordig heet het catsuit geloof ik, van een vreemd soort stof in een goudgele kleur met enorme glans.

Wie komt er nu op het debiele idee om naar een goeroe op het gebied van het spirituele te gaan luisteren in een grote zaal met zelfs in aanpalende ruimtes tv-toestellen voor de te grote groep belangstellenden en wil zo'n idioot carnivalesk glitterpak in goudkleur aantrekken!? Ik niet, ik zweer het je.

Maar de volgende ochtend was de gedachte er nog. Ik negeerde die, zocht iets anders uit in zacht onopvallend pastel. Mors er thee of koffie over, weet ik niet meer precies.

Volgende outfit. Ging iets essentieels aan stuk.

Enfin.. je snapt, toeval moet je niet teveel tarten, vooral niet als je op tijd wilt komen.. ik dus in gouden pak naar de Rai. Bleken we ook nog redelijk vooraan plaatsen te hebben. Ik geneerde me echt gigantisch, zakte zoveel mogelijk onderuit en had zo meteen een excuus om inmiddels al zeer voelbare emoties van mijn vriends ex-vriendin een beetje te ontwijken.

Zo weggedoken zag ik de kleine man met scherp, opvallend en wellicht daardoor naar lichaamsverhoudingen gemeten iets groter dan gemiddeld hoofd het kale podium opkomen. Hij keek me al heel gauw heeeeeeel recht in de ogen.

Dus ik rechtop zitten in mijn goud. Koptelefoon op voor een van de vertaalkanalen -zijn Engels beviel het beste- en mezelf proberen voor te houden dat het toeval was dat hij me weer recht aankeek. Zou wel de kracht van die man zijn, het vermogen om iedere aanwezige het gevoel te geven dat hij je recht in de ogen kijkt.. En als dat niet zo was kwam het door dat ellendig goud.

Ik besloot het goud te vergeten en om mezelf daarbij te helpen en mijn gene te camoufleren mijn ogen te sluiten en me te beperken tot luisteren.

In de pauze probeerde ik me zo klein mogelijk te maken. Niet zo moeilijk, want de ex-vriendin vond inmiddels dat ik meer aandacht kreeg dan zij en wilde erg graag in en na de pauze een arm van haar ex om haar heen.

Prima. Maar daardoor kwam ik na de pauze nog iets meer richting gangpad en wist ik het heel zeker, dat oogcontact, dat stond in verband met het vreemde gevoel dat ik had dat ik geslapen had. Terwijl iets in me heel zeker wist dat ik niet geslapen had, maar geluisterd op een ander niveau en met andere instrumenten dan mijn fysieke oren. Die ervaring zette ook na de pauze door.

Je moet me dus ook niet vragen wat Krishnamurti bij die gelegenheid gezegd heeft.. ik was geestelijk in andere sferen kennelijk, bezig langs een andere weg informatie tot me te nemen.

Daarmee zou de kous, of zo je wilt de gouden catsuit af zijn geweest, ware het niet dat op een later moment in mijn leven er iets heel vreemds gebeurde.

Op een dag had ik tijdens stofzuigen het idee dat iets of iemand op een ander dan materieel niveau heel dringend contact met me zocht. Keuze om me er wel of niet voor open te stellen had ik niet. Het was een vraag: of ik bereid was de geestelijke erfenis van Krishnamurti op me te nemen.

Enkele uren later vernam ik dat hij was gestorven.

Misschien zou ik deze gebeurtenis vergeten zijn, ware het niet dat ik eraan werd herinnerd door een aantal vreemde akkefietjes die me zijn overkomen n.a.v. het volgende slachtoffer van de theosofische beweging, die met de naam Maitreya getooid is. Maar daar zal ik het, in ieder geval nu, niet over hebben.

Ik denk er nu aan, door jouw prosternatie.

Nogmaals op voorwaarde dat jij onmiddellijk het prosternereren staakt, en wij nog eens flink door filosoferen over eerlijkheid en eventuele andere geboden en de drie-eenheid, neig ik er door deze herinnering naar, jou hetzelfde antwoord te geven als de niet-materiële vragensteller op de dag dat Krishnamurti overleed.

Overigens lijkt het mij heel nuttig binnenkort een lijstje te maken van de uitgangspunten, c.q. geboden waar we het al over eens zijn en die we nog dienen te bespreken. Vooral vanwege het volgende: eind volgende week vertrek ik naar Frankrijk en heb ik vanwege het doel van die trip, vakantie houden, natuurlijk zeeën van tijd.

Tegelijkertijd zal de frequentie van onze correspondentie nog meer het risico lopen qua alternering door te slaan richting deze spontane snelschrijfster. Ik zal je het adres doorgeven, zodat je in ieder geval 1 brief zou kunnen sturen naar dat Franse adres, mits goed rekening houdend met de trage zomerpost en mijn vertrekdatum daar, 26 juli.

Ik vraag je dit, mijzelf kennende en wetende dat zo'n prachtige plek, waar ik weer de bomen zal horen fluisteren en de wind verhalen mee zal nemen uit de streken waarvandaan hij daar zal waaien, zeer inspirerend werkt. Bovendien heb ik een noteboekje bij me, zodat ook de laatste belemmering voor het spontane snelschrijven is weggenomen.

Anders gezegd: mochten wij onze verkennende studie nog serieuzer onderzoeksterrein via het empirische willen gaan bieden, kunnen we het beste zorgen dat ik wat pragmatisch materiaal heb zodat ik een wat gedegener ondernemingsplan c.q. campagneplan kan proberen te gaan concipiëren, dan je verder bestoken met lange uitweidingen over de meest uiteenlopende ervaringen in mijn leven.

Want als dat hek eenmaal open gaat wordt het zelfs jou wellicht al snel te veel.

Zoals ik een tijdje terug tegen mensen begon te zeggen die nieuwsgierig werden

naar mijn leven: "Mijn leven bestaat ongeveer uit nachtmerries en sprookjes". De een nog vreemder dan de ander.

Mezelf belovend je volgende brief af te wachten voor ik weer envelop en postzegel tevoorschijn zal halen, groet ik je met een klein voorzichtig kusje,

Marja

Hi Marja,

Dit schrijfsel vormt in een aantal opzichten een uitdaging voor mij. De meest voor de hand liggende is de technische uitdaging om met mijn prehistorisch apparaat een tekstfile via e-mail naar jou toe te krijgen.

De volgende uitdaging is van een andere orde: een antwoord geven op 'oksel' roept veel bij me op variërend van het okselhaar zelf tot en met mijn houding t.o.v. sektes en het christelijke in onze samenleving.

Om bij de beharing van ons lijf te beginnen, mijn okselhaar mag er gewoon zijn. Qua apparatuur voor de onderdanen werk ik nog steeds met de epilady of een oude ladyshave. De keuze hangt af van de bereidheid om mezelf pijn te doen.

M'n eerste reacties na het lezen van je brief? Vereerd, zin in, verbouwereerd, verbijsterd en uiteindelijk de neiging tot het oprichten van de bijpassende anti-sekte. In de anti-sekte is het scheren van het okselhaar toegelaten voor diegenen die zich nog te onzeker voelen om het te laten staan. De anti-sekte kent geen leider(s), wel de drager van alles wat de mensen bezwaart. Deze drager moet een persoon zijn van een alles omvattende integriteit, een vrouw die alle uitersten kent van de hemels en hellen van de moderne mens. Zij zal de deelnemers van de anti-sekte met al haar krachten helpen om te transformeren tot hun wezenlijke kern waarna degenen die daarvoor kiezen en geschikt zijn mede-dragers worden. De deelnemers van de anti-sekte verplichten zich uitsluitend tot het jaarlijks gedurende twee weken gedragen worden tegen een redelijk percentage van hun inkomen. De anti-sekte staat open voor iedereen met een integere motivatie en heeft als doel de bevrijding van de wereld zodat het natuurlijk evenwicht op aarde en in de mensen hersteld wordt zonder inmenging van dogma's, foute machthebbers en godsdienst fanatici.

De anti-sekte deelnemers zijn zich bewust dat er gestreefd wordt naar een utopie die in hun persoonlijk leven niet bereikt zal worden, ze weten dat dit streven de motor is van hun bestaan. De functie van drager mag nooit langer dan tien maanden uitgeoefend worden, hierna volgt een verplichte terugkeer in de maatschappij die pas beëindigd wordt als deze persoon weer na minimaal tien maanden geschikt en bereid gevonden wordt om weer drager te zijn. De anti-sekte staat los van welke religieuze overtuiging of godsdienst dan ook.

Je zult je wellicht afvragen vanwaar ik de behoefte voel om een anti-sekte op te richten. Ten eerste heb ik een diep gewortelde afkeer van sektes, nog afgezien van de vele excessen, staat me tegen dat er leiders en volgelingen zijn waarbij de leiders de dogma's verstrekken en de volgelingen volgen. Het kweken van groepen gelijk denkenden leidt m.i. uiteindelijk naar collectieve domheid,

zwakheid van denken en ervaren en vormt een dommekracht die veel te gemakkelijk te misbruiken is voor de macht van een leider. Daarnaast is mijn afkeer van het christelijke in onze samenleving misschien nog wel sterker. Ik zie zoveel negatieve gevolgen van het christelijke. Voorbeelden? Het wegcijferen van de eigen persoon tot aan volledige uitdoving van de eigenheid van de persoon. Het verhinderen van mensen om zich te ontplooien tot volwaardige individuen. Het ultieme machismo van het christendom, zelfs Adam zou er al eerder zijn geweest dan Eva. Terwijl er toch echt eerst een moeder aarde nodig is voordat het mannelijk penetrerend principe kan bestaan.

Het verbaast me overigens wel dat jij Marja je niet gerealiseerd hebt dat ik nooit iets wat met het christendom gekoppeld aan de groei van mensen mee zal helpen oprichten. Het zou aanvoelen als verraad aan mijn hart. Ik heb er al veel moeite mee dat mijn dochter op een christelijke school zit.

Mocht je willen argumenteren dat het bij jullie secte uitsluitend om de symboliek uit het christendom gaat, dan verandert dat niets aan mijn gevoel; ook deze symboliek wantrouw ik tot op het bot. Er blijven alleen die stukjes uit overeind die ik zelfs bij zeer diep onderzoek vind kloppen.

Wellicht ben jij ook geïnteresseerd in de anti-sekte. Deelname aan sektes is daarbij geen probleem.

Liefs, Hester

Hulshorst, 12/06/97

Formosissima Marja,

Quid sum miser tunc dicturus? Wat zal ik ellendige dan zeggen op zoveel verwijts? Dit: dat ik hakende was de pen te voeren vele dagen lang, derhalve buitengemeen gefrustreerd een en ander niet te kunnen volvoeren, zijnde slachtoffer des overmachts. Zo dat zijnde en niet anders.

En bovendien: gisterenavond. Stel je voor, ik had je circa anderhalve pagina geschreven, meende gesaved te hebben doch lou loene. Tekst plotseling naar de Filistijnen niet alleen doch geheel verdwenen! Vraag dus, ootmoedig geprosterneerd, om erbarmen.

Opnieuw dus de oksel. Dat ik je heb kunnen overtuigen van de charismatiek der ongeschoren oksel verheugt mij zeer. Ik meen echter, nauwlettend lezend, te moeten concluderen dat jij via de mannenoksel – mannen hebben helemaal geen oksel, dat is gewoon een scharnier en anders niks en al helemaal geen ding om naar te kijken! – terecht komt bij de vagina. In de geest dan natuurlijk en langs de weg der associatie. Welnu, ik vind deze sprong ongelofelijk knap. En wel omdat, bij mijn weten althans, de mislukking van de schepping, de man dus, helemaal geen vagina heeft. Wel iets waarmee hij vaginavullend kan manipuleren, maar dat ding zelf, nee dat heeft hij niet. Dat je geest niettemin deze ongelofelijke sprong maakt wijst erop dat jij door de genade Gods onomstotelijk aangewezen bent als ons aller leid-ster. Ik zie in jou dan ook de stella matutina, de morgenster, die het schip van onze secte veilig over de baren naar de haven van het geld moet leiden. Pecunia non olet, geld stinkt niet en al helemaal niet als het in onze kas vloeit. Dan geurt het als de maan die zo heerlijk langs het zwerk zweeft op een zoele lentedag in de zomer des levens. O Marja, mater pecunia, adoro te devote.

Verder nu: de prosternatie. Jij wijst die af. Niet terecht naar mijn uiterst bescheiden mening. Een secte kan niet zonder prosternatie. Voor onze secte zoeken wij, zoals alle sekten, debielen. Als aanhangers wel te verstaan! Welnu, debielen doen niets liever dan zich prosternereren. Zich geestelijk total loss ter aarde werpen voor de Wetende. Gelijk het gepeupel dat in horden – zoals je zelf gezien hebt – achter ome Kris en tante Blavatsky aan holde. In plaats van: ‘Gij zult niet prosternereren’ stel ik dus voor een gebod uit te vaardigen dat luidt: ‘Gij zult vooral prosternereren’. Want nogmaals, waar blijven wij als men zijn hersens gaat gebruiken. Onze allereerste doelstelling moet juist zijn dat zij die dingen NIET gebruiken. Voor de meesten is dat bovendien geen probleem, want dat hebben ze nog nooit gedaan.

Weer verder. “Als je een kruis slaat is er toch ook maar 1 plaats boven” schrijf je. Dit is verrassend juist. Maar wat je vergeet is dat er ook maar 1 plaats beneden is. En daarin zie

ik de oplossing voor het verschrikkelijke dilemma waar we voor zaten: hoe moet de triade gestalte krijgen. Goed, ik ga akkoord met één plaats boven – dat ben jij dus – en twee mannen naast je, als ik maar niet een van die twee mannen hoeft te zijn. De staande balk waar jij het topje van bent is echter – en daar heb jij wellicht niet aan gedacht – dezelfde balk die beneden een dieptepunt heeft. Dat dieptepunt zou ik dan gaarne zijn. Jij het zenit dus en ik het nadir. Twee punten die balksgewijs toch één eenheid zijn, ofwel twee aspecten van één zaak. Het triade-idee kan dan gehandhaafd blijven, omdat ik dan geen vierde ben, maar slechts de andere kant van jou. Vind je dit geen luisterrijk idee! Gaarne zal ik je mening hierover vernemen.

Ook dit. De eerlijkheid. Inderdaad, wij moeten eerlijk zijn. Echter ... niet “op zijn minst tegenover jezelf” zoals je schrijft, maar – alweer naar mijn bescheiden mening – “hoogstens (als het niet anders kan dus) tegenover onszelf”. Oneerlijkheid, perfiditeit en leugenachtigheid lijkt me juist voor onszelf het eerste gebod. Wij moeten wie we sektarisch liefhebben vooral geen blik in onze ideële keuken gunnen. Dat zou zoveel als zelfmoord betekenen. Sektarisch gezien is dat natuurlijk prachtig, maar alleen als dat zich beperkt tot de leden van de secte en niet tot de staf. Want was is een secte zonder staf? Zeg nou zelf. Niets toch?

Vervolgens. Hedennacht had ik een visioen, wellicht zelfs een openbaring. De profeet Habakuk gezeten op een olifant sprak tot mij en zeide “Knuppel ... geheel in tegendeel”. Ik ontroerde sterk en ving aan te wenen, zeggende: “Hoe zo dan, meester van mijn ziel?” Toen stak de profeet zijn vinger westwaarts en zeide: “Zie”. En zie ik zag de moeder van alle vooruitgang hobbelen over de heide van de zelfgenoegzaamheid fietsen. Op haar bagagedrager de ondergaande zon. In het kinderzitje een monster. Zo ragde zij over de heide tot ze op haar bek ging, over de rand van een zandafgraving stortte en met gebroken nek onder haar fiets bleef liggen. Ik verstarde en ving aan te klappertanden. Zo hevig was de klapper mijner tanden dat ze losraakten en ter aarde stortten. Toen sprak de profeet wederom tot mij en zeide: “Raap je tanden op!”. En zie, terwijl ik mijn tanden in de palm mijner handen tot elkaar verzamelde zag ik het monster onder de rok van zijn moeder vandaan kruipen. Het glimlachte naar mij, riep “Oranje boven” en wandelde vrolijk henen.

Vervolgens ook dit nog even. De zojuist besproken eerlijkheid moeten wij natuurlijk wel propageren onder onze aanhangers. Ik stel voor een ieder die wij op welke kleine leugen dan ook betrappen onmiddellijk met de ban te slaan. Mocht men zich een tweede maal verlagen tot het uitslaan van leugenachtige taal, dan stel ik, naar goed katholiek gebruik, de brandstapel voor. Mocht dit gezien de plaatselijke verordening van de brandweer niet geoorloofd zijn dan stel ik voor het sectelid te dwingen gelijk Socrates de gifbeker te drinken. Alle lauwhartigheid onzerzijds lijkt mij uit den boze en aangezien den boze niet goed is lijkt me dit aanbevolen. Ik teken hierbij aan dat wij uiteraard niet te scheutig moeten zijn met brandstapel en gifbeker, aangezien we anders op onze duiven schieten en dode duiven niet betalen. We kunnen ze natuurlijk wel braden maar dan zul je zien dat ze ons weer van kannibalisme gaan beschuldigen.

13/07/97

Ziet, de nacht is henen. Wederom pleurt het zonnebeest zijn stralen ter aarde en kwaakt het water van genoegen om haar eigen aard. Die zo nat is en zo verkoelend, dat al wat vlees is zich naakt met haar verenigt. In een niet te temperen orgasme van eindeloos spattende heerlijkheid. O meute aan de stranden, hoezeer ben ik begaan met uw sudderend vlees!

Duikt, zou ik zeggen, volmondig in de wateren en onderwerpt u aan derzelfver zuiverende kracht.

Afijn, formosissima Marja. Je begrijpt dus dat het wederom dag geworden is en ik terstond achter mijn machine gekropen ben om mij in de geest tot jou te wenden. Ik ga dus onverdroten verder.

“Overigens lijkt het mij” – schrijf je – “heel nuttig binnenkort een lijstje te maken van uitgangspunten, c.q. geboden”. Ik ben het daar hartroerend mee eens en stel voor # #

21.28 u

stel dus voor als punt één, dat jij het tot een lofwaardige gewoonte maakt je niet zozeer tot ons alswel tot het gepeupel te richten in de pluralis majestatis. Dus niet: ik Marja vind u een kloothommel, maar WIJ Marja, Meesteresse in de doolhof des levens, Zieneres en Leidsvrouw der eenvoudigen van geest ... etc. Een en ander om de benodigde afstand te scheppen. Niets is zo verderfelijk voor een goede sekte als dat platte gejj en gejou van het klootjesvolk. Stel je voor dat je zomaar bij Zijne Heiligheid binnen kon lopen, hem op zijn schouder kon kloppen en zou kunnen zeggen: Hé Jopie, ouwe rukker, ook trek in 'n bakkie? Het hele Roomse pretpark zou dan ogenblikkelijk als een kaartenhuis in elkaar storten en al die godgewijde soepjurken zouden van vandaag op morgen moeten gaan werken om aan de kost te komen. En wat dacht je van al die geile goeroes met die zweterige zwemogen? Als hun vrouwelijke adepten de benen niet eerbiedig en in de grootst mogelijke onderdanigheid zouden spreiden zouden ze al lang wegens verkrachting in de bajas beland zijn. Nee, afstand moet er zijn en niet zo zuinig ook. Een heilige huiver moet de adepten van top tot teen doen sidderen alleen al bij het horen van jouw hoogheidsvolle Naam. Ik begrijp dat een en ander een aanslag betekent op jouw humane, nederige instelling, dat het je grote moeite zal kosten, maar het is nu eenmaal niet anders. Het spijt me. En mocht je er anders over denken, dan zal ik dit gaarne van je vernemen.

Ten derde. Je bent het gelukkig eens met mijn voorstel ons spirituele centrum te lokaliseren aan een of andere wereldzee. Vanwege het mondiale karakter van onze beweging. Hier nader op doordenkend kwam ik tot de conclusie dat het wellicht ook aanbeveling verdient om een keten van speciale restaurants op te richten waar men in plaats van een broodje shoarma een broodje karma kan krijgen. Ik had in het grijze verleden namelijk een tante die het figuur en de geestelijke diepgang had van een riante zeug. Welnu, dat bracht mij uitgaande van de reïncarnatie-gedachte op het idee dat het

bijzonder fijn moet zijn zo'n tante alsnog naar de slager te kunnen brengen teneinde haar te laten slachten. En vooral ook de gedachte dat zij alvorens zij wordt geconsumeerd eerst gebraden moet worden lijkt mij een feest voor de geest. In mijn dromen zie ik grote zalen voor me waar massa's mensen met onuitsprekelijk genoegen hun tanden in voormalige familieleden zetten. En denk ook eens aan de omzet. Hoe deze onze kas zal spekken! Niettan?

Ook het volgende nog. Als jouw ideologische kant zie ik me gedwongen een kleine misvatting jouwerzijds recht te zetten.

“Maar als ik het goedbegrepen heb, is Boeddha's leer ook die van reïncarnatie en karma” schrijf je, Welnu, lieve leidsvrouw – als ik je even zo mag noemen! – dit is helaas niet juist. Eigenlijk is het een Fremdkorper in zijn filosofie. Hij groeide op als Hindoe of Brahmaan en als zodanig heeft hij de reïncarnatie-gedachte in zijn leer geïncorporeerd. Maar juist daar heeft hij vanuit zijn anatta-gedachte enorme problemen mee gehad. Want hoe kun je reïncarneren als je geen Ik hebt of bent? Hij heeft dat ‘opgelost’ door de pratitya-samutpada te bedenken, de afhankelijke medevoortbrenging. Strikt genomen is de reïncarnatie dus eigenlijk niet echt boeddhistisch. Maar goed, voor ons doel is dit niet belangrijk. Ik vind dat we maar voor het vaderland weg moeten zwetsen en veel geleerde woorden moeten gebruiken om het vee dat ons zal aanhangen de indruk te geven dat wij alles weten. Wij zijn de Wetenden ook al weten we niets, maar zolang zij dat niet weten is er geen vuiltje aan de lucht. Wellicht mogen we onze diepe gedachten nog wel eens voor de tv lanceren. Hoewel ik vrees dat we daar niet debiel genoeg voor zijn. Want om op de tv te komen moet je wel hééééél debiel zijn. (je ziet aan ‘héééél’ wel dat ik frequent met mijn sublieme kleinzoon converseer) Zo mocht ik kortelings met een vriendin mee kijken naar haar scherm. En wat ik daar zag was verrukkelijk. Een door de zon gebleekte koeienvla met een bril op was daar in gesprek met een voormalige crimineel die afgezakt was naar de Here Jezus. “De leegte in jou” – zei de koeienvla – ‘heeft de vorm van God. Die kan alleen door de Here Jezus gevuld worden”. Marja, Marja, sollicita est super multa, ‘gij maakt u zorgen over veel’, maar zouden wij samen zwakzinnig genoeg zijn om deze koeienvla in stompzinnigheid te evenaren? Marja, Marja, samen met mijn kleinzoon roep ik “hellep!”

Het is inmiddels de volgende dag geworden, de zon davert langs het firmament en Azis stapt binnen met de mededeling: “papa lief, mama lief, opa lief, Azis lief, amaal lief”. Had jij hier vertoefd dan had hij ook gezegd: “Marja lief!.” Dat weet ik zeker! Over veel had ik nog met je willen spreken. Veel zaken door jou aangevoerd had ik nog willen roeren. Maar dat komt nog. Ik wens je veel vreugde in dat land waarvan een of andere staatsman zei dat het prachtig is, maar dat ze het bij tijd en wijle onder water zouden moeten zetten.

Liefs
Leo.

8 oktober 1997

Lieve Vriend!

Poststempel 14/7/1997, Zwolle...

Het lijkt een eeuwigheid geleden dat die me in Frankrijk onder ogen kwam. Toch staat de plek, het fantastische weer, de liefdevolle atmosfeer, het mooiste uitzicht van mijn leven en nog veel en meer veel innerlijke vrede schenkende momenten me zo voor de geest, alsof het nu is, in mijn ziel gegrift lijkt het wel.

Het enige moment tijdens m'n veertiendaags verblijf dat ik even afwezig wilde zijn, even niets dan hangen in bed tussen slaap en werkelijkheid, een terugtrekken van elk voelen, niet kunnen kiezen tussen even al die heel prettige gevoelens simpelweg loslaten of simpelweg zomaar zonder reden sacherijnig zijn, werd er post gebracht.

De enige post daar. Meteen twee stuks. De een met een lyrische beschrijving van een verblijf in Ierland van iemand waarvan ik niet eens wist dat ze beelden ook in woorden kon vangen waardoor de verrassing over de schoonheid ervan nog meer verwarmde dan de schoonheid zelve al deed, de ander jouw bruine envelop.

God, wat een gezegend mens ben ik. Zelfs niet-voelen is geen optie bij zoveel blijken van liefdegebt worden. (waarom kán die vervoeging toch niet? Wat is er met deze vorm waarom het niet klinkt? Welke tijd is het? Tegenwoordig toekomstige? Wat is daar mis mee? Waarom kun je wel bekocht worden, bemind, geradbraakt, maar niet liefdegebt?)

Ik had het mapje met onze correspondentie meegenomen en de dag van aankomst al uit de koffer gehaald. Een eerste aanzet van dingen die ik je wilde schrijven stond al vanaf Utrecht op de notebook. Je brief illustreerde wat ik begonnen was te formuleren. Een uurtje heb ik daar verder aan zitten prutsen. En toen bleef het stil.

Omdat die prachtige plek in de Ardeche stil was, het stil was bij mij van binnen. En jouw brief..

Prachtige formuleringen, fantastische vondsten, maar iets bleef haken.. hoekig en wel.

Ik heb het mapje er op nageslagen. Eindelijk eens teruggelezen. Al jouw brieven even prachtig, de mijne van een babbelgehalte waar ik me ineens vanaf vroeg waar ik de brutaliteit vandaan haalde om daar wie dan ook mee te durven lastig vallen.

Zulks maakt een schrijver onzeker.

Hoe kom je door zo'n block heen..

De neiging om overnieuw te beginnen, althans mijn brieven te gaan redigeren was natuurlijk groot. Maar een uitgesloten optie daar wij juist overeen gekomen waren dat de spontaniteit van de epistels en de logische volgorde uitgangspunt moest zijn. Corresponderend proza noemde ik het maar liefst.

Maar jij schrijft proza, ik correspondentie.

Een tweede factor maakte me evenwel nog veel onzekerder: de andere zeer opvallende tegenstelling, van inhoudelijke aard.

Want waar ik maar bleef proberen jou te laten zien dat de serieuze mogelijkheid van onze centrale vraagstelling volgens mij om waarachtigheid van innerlijke waarden zou moeten draaien, volhardde jij in het uitspinnen van de voor weldenkende mensen algemeen aanvaarde definitie van een sekte, waarbij deze onvermijdelijk synoniem schijnt te zijn met verlakkerij en oplichting, het e.e.a. vooral ter persoonlijk materieel gewin.

Ik pas daarvoor.

Als dat de consequentie moet zijn van een samen op te richten sekte, dan maar geen sekte. Mooier zou zijn een andere definitie i.c. invulling van dat begrip, maar waarschijnlijk belanden we dan in een discussie over de definitie van religie of een oneindig dispuut over hoe zweverig iets wel of niet zou zijn.

26 november.

Ik kan niet zijn zonder waarachtigheid. Of laat ik zeggen het streven daarnaar, want van jezelf beweren dat je waarachtig bent is van een hoogmoed waarbij heilig verklaren na je dood door anderen van simpele luchthartigheid getuigt. Maar er zijn natuurlijk wel grenzen aan jezelf blijven onderzoeken op waarachtigheid.

Het is als met de trouw afvalelementen scheidende mens waar ik ook toe behoor: doos voor papier die bij het bereiken van de rand (ruimschoots) naar de container van de oud-papier-ophaal gaat welks opbrengst bejaarden in de wijk een leuk uitje met bratwurst en beierse met schuimkraag bekroonde pullen oplevert; plastic tasje met glas dat over drie gemeenschapscontainers vanwege de kennelijk noodzakelijke kleursortering wordt verdeeld en daarna dienst doet als boodschappentasje bij de aanpalende supermarkt; andere plastic tasjes ter verpakking van tweedehandskleding naar de Emmaus; textiel naar dezelfde Emmaus of het Leger des Heils; kaarsresten omsmelten voor hergebruik tijdens deze inmiddels donkere dagen; compost in de compostbak enz. enz.

Het gevolg is onvoorstelbaar: ik begin het al zonde te vinden om mijn halflege vuilniszak wekelijks aan te bieden. Nu het toch koud is buiten kan ik net zo goed wachten tot hij na veertien dagen gevuld is.

Maar toen mijn dochter vorige week besloot genoeg te hebben van in feite fors doorgesleten spijkerbroeken waarvan ooit een slimmerik heeft bedacht dat de grootte van de gaten je status van modieus-zijn illustreerde en ze er 4 ter struikelen op onmogelijke plaatsen ter verdere recycling onder mijn aandacht bracht, heb ik met het grootste plezier de komst van de vuilnisman gevierd met een in één week bomvol gestouwde vuilniszak.

Goh, wat kan een mens zich dan rijk voelen!

Zo kan ik ook het grootste genoeg beleven aan het gebruik van screensavers van mijn computers i.p.v. de power-knop en het bewustzijn van een per ongeluk in de vuilnisbak gegooide stukje papier wat ik er toch van mijn levensdagen niet meer uit ga vissen.

Want wie wil er roomser zijn dan de paus?

Lastiger ligt dat toch met het aanvatten van fundamentele eigenschappen waarvan je weet dat ze de bron zijn van veel ellende. Kicken op macht bijvoorbeeld. Of welke vorm van machtsuitoefening dan ook.

Jarenlang mediteren op en communiceren over macht in mezelf drong de vergelijking op met een ui.

Na elke ring die ik met veel moeite en vooral tranen had afgepeld, zat de volgende weer muurvast natuurlijk. Pellen en pellen. Mijn hemel, wat krijgt een mens veel macht mee, van ja wat, geboorte, genen, cultuur...

Jaren pellen en toen jarenlang pellen zonder er nog een ring af te krijgen. Diep van binnen wist ik dat zelfs als ik die ui liet rotten, ik hem nog niet uit elkaar zou krijgen. Maar er was een goed bevriende therapeute voor nodig om me te vertellen dat een ui ook nog een kleine kern heeft die niet pelbaar is en waarschijnlijk heel hard nodig is om nog iets van assertiviteit in ontmoetingen met mensen met grote hutspot-uien te kunnen hanteren.

Maar zeg dat maar eens van jezelf: mijn ui is afgepeld. Je kan meteen beginnen aan een knoflookstreng hoogmoed.

Hier gekomen zijnde moet me het vervolg van de verklaring van het uitblijven van deze brief van het hart:

Jouw afschuwelijke ongeluk den 29e augustus waar mij niets van bekend was en misschien nog heel lang niets tot mij van zou zijn doorgedrongen, ware het niet dat ik in de knoop zittend met dat tweezijdige block diverse malen poogde je telefonisch ter communicatie uit te dagen en na vele vruchteloze pogingen jouw nazaat, nog nahijgend van zijn zoveelste kruistocht naar het ziekenhuis de telefoon opnam.

Mijn eerste reacties weet je.

Wat ik je niet verteld heb is dat datzelfde ongeluk een derde factor aan dat block toevoegde. Godezijdank was daar al enige helderheid over voor ik recent Karin Spaik, auteur van het roemruchte boek 'De orenmaffia' ontmoette.

Waarmee de vraag over in hoeverre zo'n ongeluk met karma te maken heeft natuurlijk nog niet beantwoord werd.

Een heel gemene gedachte had zich tussen mijn oren genesteld, dat die zich in vraagvorm uitte maakt het niet minder gemeen.

Kortom, ik moet je bekennen dat de vraag zich aan me opdrong of je algemeen gebrek aan fiducia in bijna alle mensen de klap had 'opgeroepen'.

Ofwel, toch roomser dan de paus.

Want jij hebt toch echt die file niet veroorzaakt en ook niet die onoplettende idioot gevraagd om door jouw auto heen te rijden.

Dat bedacht ik natuurlijk ook meteen toen die adderlijke vraag tussen mijn oren opkwam, maar het kwaad was al geschied. De vraag liet me niet meer los.

Niet lang daarvoor had zich ook al zo'n vraag gemanifesteerd. Toen was het een vriend waarvan een vriendin zelfmoord had gepleegd. Hij is heel boeddhistisch qua intellectuele aanname en kreeg de puzzel over wat voor karma je scheidt met zelfmoord niet opgelost.

Of die vraag ooit echt te beantwoorden is, valt te bezien natuurlijk, maar we ontdekten twee aspecten die zowel tegenstrijdig als aanvullend kunnen zijn: a. een gewelddadige dood zorgt volgens alle uitleg over bardo enz. doorgaans voor een snelle reïncarnatie. b. wie het karma van een bepaald leven ontwijkt door zelfmoord, krijgt de taak dat karma uit te werken in een volgend leven toch weer terug.

Ik vermoed dat het dan helderder wordt en daardoor beter hanteerbaar.

Wat weer niet wegneemt dat zelfmoord zelf ook karma kan zijn of scheppen.

Kom er maar uit.

Ofwel, welk of wiens karma ook die vermaledijde dag die afschuwelijke situatie op de autoweg veroorzaakte, er is waarschijnlijk net zo goed het tegendeel aan te tonen. De enige die het kan weten/voelen ben je zelf. Ik gun je dat je uit die traumatische ervaring in ieder geval iets kunt leren, van hoopgevender aard dan het inzicht voortaan nog alerter auto te willen rijden waar je ongetwijfeld niet aan ontkomt.

Hopelijk heb je al auto gereden, auto's zijn als paarden, als je eraf valt kun je er het beste meteen weer op kruipen. Zegt men. Of ik dat na zoals je zoon het uitdrukte, mijn darmen achter mijn longen vandaan te hebben moeten laten vissen, ooit nog zou durven, zou ik je echter eerlijk gezegd niet kunnen zeggen.

Maar ik ben je dus een excuus schuldig. Voor die gemene gedachte.

En voor dat mijn puzzelen hoe jouw cynisme pogen om te buigen in enig liefdevol optimisme ter aanwending van het welzijn van onze sekteleiden, alsmede alle interne strijd met uien, knoflook en bieslook, zoveel tijd liet voorbijgaan.

We hadden een wel erg schamele troost: de zekerheid dat jouw conditie een antwoord op een brief van mij ook voor lange tijd in de weg zou staan.

Maar nu zelfs dat excuus in de prullenmand kan worden gegooid, blijft er eigenlijk geen over.

Of het moest zijn dat het denken over karma me naast alle werkdruk zo bleef bezighouden dat het belang van waarachtigheid en het willen bijdragen aan het helpen pellen van daartoe belemmerende groeisels bij mensen me belangrijker lijkt dan wat dan ook en de vraag zullen we een sekte oprichten actueler heeft gemaakt dan ooit. Voor mij.

Hopelijk kun je me na enige tijd al mijn verzaken vergeven en wil je mij helpen met het ontwikkelen van ideeën hoe deze schier onmogelijke taak aan te vatten.

Je ondertussen heel veel sterkte wensend bij je verdere herstel,

dikke zoen van

Marja

14 mei 1998

Hallo Lieve Christel,

De bevindingen van de astrologische speurtocht naar jouw karma al een beetje bezonken?

Merkend hoe diep je daar zelf al over nagedacht had, of misschien zouden we beter kunnen spreken van doorvoeld.. kwam ik op het idee om je een heel vreemde vraag voor te leggen.

Maar voor ik die ga stellen eerst het e.e.a. aan inleiding.

Ik heb me al eens laten ontvallen dat Leo en ik vorig jaar al corresponderend steeds enthousiaster raakten van het idee een sekte te stichten. Een idee dat vooral bij Leo misschien meer stoelt op cynisme dan iets anders. Een idee waarvan we zelf nauwelijks meer weten of het nu serieus is of niet. Dat is ook niet van belang... inmiddels is het proces om te komen tot een sekte een zoektocht langs spirituele wegen waarbij de vraag wie of wat dwaalt een leuk lichtpuntje is op ons eigen spirituele pad. Helaas is de correspondentie door een afschuwelijk ongeluk van Leo vorig jaar stil komen te liggen. Over een paar uurtjes gaan we elkaar dan ook maar weer eens ontmoeten. Eindelijk, voor het eerst sedert de correspondentie startte. Ongetwijfeld goed voor een aantal spirituele uurtjes en.. conclaaf over de doelstellingen van onze sekte.

Over die doelstellingen lopen de meningen nogal uiteen. Maar een paar dingen weten we al zeker; Je kunt alleen lid worden van de sekte indien je in het gelukkige en met deze vroegjaarse tropische dagen zeer handige bezit bent van okselharen.

Na het e.e.a. aan gehakketak over dat Leo mij tot lijdster van de sekte wilde bombarderen zijn we het ook eens hoe het wel zou kunnen: we willen een driekoppig leiderschap, volgens het model van de heilige drie-eenheid. In deze tijden moet dat volgens ons bestaan uit 2 vrouwen + 1 man. Probleem daarbij is een beetje dat Leo niet in het midden wil, maar daar gaan we het straks uitgebreid over hebben natuurlijk.

Je voelt hem inmiddels misschien aankomen de vraag...
juist ja, wil jij samen met mij het feminiene duo van het trio worden?

Ik snap, een plompverloren vraag na betrekkelijk weinig informatie. Maar je kent mij, je kent Leo een klein beetje en wij stellen zeer prijs op je beeldende

vermogens en hebben natuurlijk straks in het team ook iemand nodig die de promo-filmpjes maakt.

Die maken we natuurlijk van onze eerste gelden om te zorgen dat we meer gelden genereren.

Want hoe je het ook wendt of keert, sektes hebben altijd geld. Waar ze het voor gebruiken is een tweede, maar dat beslist natuurlijk the holy triade.

Ook een agendapuntje voor het conclaaf hedenmiddag dat we, in gedachtig een aantal van Leo's ideeën over vestiging aan wateroevers, aan de rand van het moeras van Gravingen gaan houden. Leo mag dan eens uitproberen wat hij zich nu eigenlijk voorstelt bij het in amechtige aanbidding in de modder liggen.

Ik heb het niet zo op modder. Neem bijvoorbeeld deze ervaring gisteravond om mijn moestuinplanten van water te voorzien: het hellinkje van anderhalve meter bij de Minstroomoever, waar ik na het vullen van mijn tuingieters dankzij vele voorgangers die hetzelfde deden niet met die twee volle 10 liter-gieters zonder geglibber tegen omhoog kwam.. Kostte me twee liter water en een lichte verrekking van een rugspiertje. En die twee liter zal het voor tuinders na mij nog lastiger gemaakt hebben.

Dus kun je je voorstellen hoe een bepaalde aanbidplek van een aanzwellende sekte aan de oever van om het even welk water er straks uit gaat zien.. om het nog maar niet te hebben over het uiterlijk van de sekteleiden.. Daar kun je toch geen promofilm of -foto's van gaan maken...

Als Leo aan de rand van het moeras daar niet de lelijkheid van gaat inzien, mag hij proberen mijn gieters die anderhalve meter omhoog te brengen...

Alhoewel... the mudpeople zijn sinds Woodstock nog steeds populair op allerlei festivals waar de spiritualiteit doorgaans hoogtij viert..

Bij nader inzien meer een beslispuntje voor de verbeelders in ons holy-triad.

Tenzij je, net als ik, je twijfels hebt bij het nut van aanbeden worden. En dat zou dus ook het leuke kunnen zijn van jouw deelname aan de holy-triad... samen zijn we natuurlijk heel weldenkend.

Maar als het niet om aanbidden gaat, dan toch wel om een plek waar op onze manier gebeden wordt, of we dat nu mediterend, buikdansend of chantend doen.. dagelijkse modderbaden lijkt me, zeker van Nederlandse grond, teveel van het goede.

Persoonlijk raak ik natuurlijk steeds meer gecharmeerd van geen vaste plek.

Voorals in dit soort tijden van het jaar lijkt me reizend de zegeningen van het gedachtegoed van de sekte uitdragen, erg aantrekkelijk. Het biedt bovendien het voordeel dat je sneller meer mensen bereikt, hetgeen goed is voor de omzet van materiële en/of immateriële aard.

Waar Leo, toch in mijn ogen geen echte materialist zijnde, zich vooral blijkt te richten op de materiële geneugten van het sektarisch bestaan, ben ik steeds dieper na aan het denken over de immateriële goederen van de sekte.

En juist daar kun je volgens mij een waardevolle bijdrage leveren, al zouden we van tijd tot tijd je onvolprezen kookkunsten ook zeer op prijs stellen.

Maar voor ik daarover een paar gedachten aan je toevertrouw, lijkt me eerst het antwoord op mijn vraag van belang. Het idee he.. wij samenwerken aan lichtend voorbeeld zijn..

Mij spreekt het aan..

En jou?

Met een dikke zoen voor je stralende zoon wiens jaardag me helaas was ontschoten, waarvoor mijn excuses.

XX

Marja

Houten 17 mei 1998

Lieve Marja

Lijden doe ik nog het meest
Aan het leiden dat ik vrees
(vrij naar vondel)

Voordat een sekte een corporate image heeft lijkt het mij dat de divergerende werking die het heeft naar de buitenwereld, eerst dezelfde uitwerking moet hebben op de binnenwereld. Oftewel wat je uitdraagt moet je doorleefd hebben. De consequenties die dat kan hebben voor de innerlijke persoonlijke structuur van ieder van de leden leidt tot een periodieke of langdurige bloedvatvernauwing of –verwijding (afhankelijk van de grondslag van de sekte).

De gevolgen daarvan heten in het ene geval starre dogmatiek en in het andere Verlichting. Dus mijn keus (antwoord) om al dan niet toe te treden tot een sekte hangt hier erg van af. Het lijkt niet direct op de vol vuur en volledig toegewijde volgeling of leidster maar dat is een cynicus bij uitstek al niet gezien de hoge drempel die een teleurgestelde wonderaar moet nemen wil er een beetje sektarisch bloed in stromen. Desalniettemin het gaat hier om de geest die vrijheid ademt en of dat nu met (henna) modderbaden is of met kundalini opwekkende dansen. Genot genoeg en schoonheid als tegengif voor alle kommer en kwel.

Religie als gevoel van thuiskomen i.p.v. buiten jezelf treden?

Hoe dan? Door rituelen, als ze helpen dan niet door ziellose herhaling vervreemd van hetgeen het zou dienen op te wekken. Een soort discipline dan die voortkomt uit liefde?

Eigenlijk lijkt me een sekte aan dezelfde soort schemerige dualiteiten bloot te staan als de rest van het leven.

Op z'n best werkt het, denk ik, als een prisma op de ziel zonder deze te schroeien natuurlijk, of misschien juist wel.

Modder heeft trouwens prachtige effecten als het craqueleert een soort tweede huis.

Nog even terug naar de triade (...) of je nu beeldend of ideologisch kunstwerken scheidt, ergens leeft er een monster of hulpdier dat streeft naar dat ene (schilderij, boek, film, sekte of gedicht) dat al het andere overbodig maakt.

Wars van alles is jullie speurtocht sowieso de mijne gezien in speuren en zoeken en niet het vinden van het absolute aangezien dat toch kort en lang tegelijk duurt.

Lieverd een brief waar geen ps onder staat omdat zo goed als alles uitleg behoeft.

Christel

Karpathos, 10 juni 1998

Waarde vriend,

Me gehouden aan de waarschuwing van onze hostess om post alleen achter te laten in de brievenbus bij het enige postkantoor dat dit ongeveer zesduizend autochtonen tellende en bijna 2x Texelgrote eiland heeft, zodat je inmiddels een paradijselijke foto van Karpathos rijker moet zijn. Het was niet de eerste ansicht die ik je stuurde, maar hoogst waarschijnlijk wel de eerste van een vakantieadres en zeker weten de eerste waar een pessimistische toon uit sprak.

Die toon heeft zich verder vastgezet in mij.

Hoe plezierig onze ontmoeting de 14e mei ook was, hoe prachtig de natuur van Gravingen, de zon, hoe perfect de ambiance van de voortreffelijke maaltijd, hoe tevreden stemmend ook allerlei communicatie, hoe ik ook genoot van de sparrende kennismaking van jou met half-theoloog Theo en vooral hoe blij ik werd van merken dat je weer op weg bent zeer gezond te zijn, het heeft allemaal niet kunnen verhinderen dat vooral één zinsnede is bijgebleven.. die over de voortvarendheid waarmee je je gedachten-verzameling in modernere computertechnieken aan het omzetten bent.

Het is duidelijk, die duizenden korte en iets minder korte uitspraken is tot op heden je levenswerk, heeft je hart, je hoogste schrijvers-prioriteit en gelijk heb je. Ik heb je die dag een kopie meegegeven van de brief aan Chris. Ze heeft inmiddels gereageerd, in zo te lezen spontaan geschreven handschrift en derhalve struikelende zinnen.

Ze wil eerst meer dispuut, of wellicht alleen maar een poging tot afstemming van spirituele waarden en doelstellingen voor ze mijn (onze?) vraag serieus kan overwegen en ook gelijk heeft zij.

Jullie beider gelijk kan echter niet wegnemen dat mijn (d)rammerige energie ongeduldige onrust teweeg begint te brengen.

Hier in minder dan een week inmiddels 4 boeken gelezen; een wel erg luchtig plotboekje van Hermans waaruit de oplettende lezer hooguit kan leren hoe mensen door eigen negativiteit hun leven tot nauwelijks draaglijk herscheppen, een zoveelste strijd van Leon de Winter tussen orthodoxe sjoelgangen, kosjere bruiden en sjiksjes waarmee hij lekker kan neuken en varkensvlees eten, de zoveelste bundel Kronenberg-visies op de relatie man/vrouw die me definitief bevestigen in haar eigen bindingsangst en de inderdaad alleen over seks en literatuur kunnen pratende Giph.

Robert heeft zich met veel plezier door de 2 helft van de bijna 1000 Hemelse Mulisch-pagina's gevreten, maar ik bewaar dat boek maar voor de weekends in zijn huis... Roberts plezier bij het lezen is gezien zijn grote affiniteit met de mens Mulisch waarin ie veel van zichzelf meent te herkennen, voor mij nog geen garantie dat ook dat ongetwijfeld wel zeer capabele boek niet net als de hier door mij gevreten vier tot meer of minder literaire treurigheid zal stemmen.

Een treurigheid die me extra confronteert met de paradox van de ouder wordende mens die het falen van de mens in het verwerven van wezenlijk geluk of belang doorziet, de neiging krijgt zich terug te trekken, de vriendschappen te verwaarlozen en tegelijk ontdekt dat de leukste vakantiemomenten toch die zijn waarin met mede-falers kan worden gecommuniceerd over de meest banale en triviale onzin.

Het verbazen over de prachtige macht van imposante verlaten landschappen even daargelaten.. blij als ik ben toch nog onafhankelijk van andere nietige wezens te kunnen genieten zodat ik niet van plan ben ook dat dood te gaan intellectualiseren.

Dan houd ik me nog liever bezig met de vraag of de Griekse gewoonte om wc-papiertjes in prullenbakjes te deponeren vanwege de in hoog tempo te wisselen pedaalemmerzakjes van plastic niet milieuverontreinigender is dan het simpelweg doorspoelen van niet-gekleurd, snel verteerbaar toilet papier. Voor het verwisselen van die blauwe en soms roze plastic zakjes komt dagelijks een meisje langs die als een van de weinige autochtonen hier geen Engels blijkt te spreken en zich ook niets blijkt aan te trekken van de duidelijke regeling van een zowel in Engels als Grieks gestelde deurklink-boodschap waarmee je kunt aangeven dat het tijd is voor een schoonmaakbeurt van het appartement. Of je die nu wel of niet ophangt, als je er bent staat ze aarzelend hallo te roepen op de drempel en of je dat kaartje nu wel of niet hebt opgehangen, als je weggeweest bent, blijkt ze stevast de vloer te hebben geveegd, de bedden opgemaakt en alweer de citroen van de bedpoot te hebben verwijderd zodat ik alweer een nieuwe moet uitpersen om 's nachts de muggen van m'n lijf te houden. De plastic pedaalemmerzakjes blijkt ze alleen te verwisselen als ze redelijk vol zijn, hetgeen mijn idee dat het hele systeem met die zakjes milieuvriendelijker is dan verantwoord papier doorspoelen alleen maar bevestigt.

Maar terug naar jouw gelijk van je gedachten-boek, waardoor ik me langzaam maar zeker ben gaan afvragen of dat de oprichting van onze sekte niet teveel doet stagneren.

De heilige triade kan toch moeilijk alleen met Chris worden opgezet, dus rest mij de moeizame keuze tussen wachten tot jij de tijd en de goedheid zult hebben aan de triade deel te nemen met als extra onzekere factor de nog onheldere helderheid van Chris over de spirituele uitgangspunten, me richten op die onhelderheid of schijt hebben aan alle vooroordelen over de overbleven kern van mijn machtsui en het gewoon ongeacht Chris' helderheid en jouw door gezondheid en gedachten-boek-prioriteit nog onzeker moment van goedertierenheid zelf verder gaan met de uitbouw van de plannen. Dat laatste zal waarschijnlijk het lijdende leiderschap niet kunnen verhinderen, maar mijn toegenomen relativiseringsvermogen constaterend moet ik daar wellicht ook niet meer zo tegenop zien.

Hier zou een knipoog-smiley moeten worden geplaatst, ware het niet dat ik zelf niet meer weet hoe lijdend ik leiderschap nog vind of wellicht die ui-kern zodanig

opgezwollen blijkt te zijn door zon, rust, water en paradoxaal slinkend door onverdraagzaamheid zowel als door verdraagzaamheid weer groeiend ego dat ik het leiden leuk begin te vinden.

Dat mag je niet zeggen natuurlijk, want wie kickt op leiden, kickt doorgaans op macht, maar ik zeg het toch.

Als ik samen met Robert wandel langs wegen die te smal zijn om naast elkaar te lopen, loop ik doorgaans voorop. De meeste vrouwen lopen dan voorop is me opgevallen. En geloof me, dat is minder vermoeiend dan achterop lopen.

Als je het mij vraagt zijn mannen van nature dienstbaarder dan vrouwen en hebben we het zicht daarop verloren omdat dienstbaarheid verward is met zorgzaamheid die nog steeds vooral aan vrouwen wordt toegerekend. Vrouwen zorgen graag, maar niet uit dienstbaarheid, maar omdat zorgen voor hen de macht verschaft die ze, zeker in minder geëmancipeerde tijden niet op andere terreinen konden verwerven.

Dienstbaarheid heeft ook alles te maken met verdraagzaamheid. Naarmate ik ouder wordt, lijkt ook bij mij verdraagzaamheid toe te nemen. Lijkt, want ik ben er niet van overtuigd dat die verdraagzaamheid niet zou worden ingegeven door eigenbelang. Immers, je weet op mijn leeftijd ook wat de gevolgen zijn van openlijk dingen niet verdragen.

Neem nu Hester.

Haar bekeringsproces tot de joodse religie, door haar steevast aangeduid als verwerkingsproces van haar roots, is voor mij steeds ondraaglijker geworden. Ondraaglijk vooral omdat ik er niets van mag zeggen. Omdat ik niet mag zeggen dat het een bekering is, in mijn ogen een weg die ze gekozen heeft om weer op een nieuwe wijze tegen haar verwerkingsproblematiek aan te kijken en daarmee een excuus om alle problemen nog een keertje lekker opnieuw uit te kauwen en in een nieuw licht te bezien en daarmee uit te stellen wat ze uiteindelijk ongetwijfeld gaat doen, zichzelf accepteren en genieten van hoe en wie ze is wie ze is.

Zij denkt nu dat ze beter worden kan wie ze is door haar joodse roots uit te werken en voor haar zal dat ook zo zijn. Dat ik het zie als een omweg kan en mag ik haar niet zeggen. Als ik het probeer, wordt ze boos en laat ik haar niet haar weg en daar heeft ze ook gelijk in. Als haar weg een omweg is, is het nog steeds haar weg en moet ik maar kunnen verdragen dat het nog langer zal duren voor we samen blij kunnen zijn omdat we blij zijn met wie we zijn en daarom blij kunnen zijn met wie we samen zijn.

Maar dat maakt het niet minder ondraaglijk. Mijn verdraagzaamheid is een schijn verdraagzaamheid, want een noodzakelijk respecteren van haar omweg omdat niet respecteren zou getuigen van onverdraagzaamheid en die voor haar niet draaglijk is.

Ofwel verdraagzaamheid omdat niet-verdragen onverdraagzaam zou zijn.

Zoals ik de domheid van het Karpathose kamermeisje die na 4x citroen weggooien nog steeds niet op het idee schijnt te kunnen komen dat die uitgeperste citroenhelft op de beddepoot aan mijn hoofdeinde wellicht een functie

zou kunnen hebben en daarom respectvol zou kunnen laten liggen, verdraag omdat de onverdraagzaamheid zou vergen dat ik me bij een temperatuur van meer dan 30 graden moet uitputten in gebarentaal.

Ik verdraag zoveel, steeds meer, al was het maar om te voorkomen dat anderen me kunnen gaan beoordelen als onverdraagzaam.

Giph(art) koketteert met zijn eigen onverdraagzaamheid maar moet ook constateren dat de humor en spitsvondigheid van de door z'n ego ingegeven profileerbehoefte waardoor hij keihard oordelende uitspraken bij voorkeur in grotere gezelschappen poneert, niet volstaat om niet buiten de groep geplaatst te worden. Uiteindelijk valt onverdraagzaamheid altijd op als iets wat onverdraaglijk is.

In een land waarbij elke profilering waarmee je je kop boven het maaiveld uitsteekt genadeloos wordt afgestraft, kun je niet zeggen dat je het leuk vindt om te leiden. In een land met een christelijke traditie kun je als vrouw alleen zeggen dat je leiden een vorm van lijden vindt die je zou willen verdragen als je ertoe geroepen wordt.

Onzin dus.

Ik ben een leidend type, geen lijdend.

Kortom, waarde vriend, ik ben aan het heroverwegen.

En in het uitproberen van de voor- en tegens van het leiderschap heb ik me vooralsnog voorgenomen gewoon door te gaan met onze correspondentie, ongeacht of jouw prioriteiten het nu wel of niet mogelijk maken daarop te reageren.

Als je wel reageert, zie ik wel weer waar dat toe leiden of lijden kan.

Jou en mezelf grote voortvarendheid en suc6 met je gedachtenboek wensend, citeer ik de standaardondertekening van mijn trouwe 'hoofd-invoer', lieve Arnold;

Licht en liefde,

Marja

26 augustus 1998

Lieve Leo,

Tjee.. een beetje pijnlijk;

Jij pakt de draad weer op, pakt weer terug op je eerste stellingnamen, gaat opnieuw op de materiële toer in prachtig Latijns doorspekt proza waar de eruditie weer eens van afdruipt en waar ik graag ondertiteling bij zou krijgen, ware het niet dat de mysterieuze geladenheid van je Latijnse woorden een spanning oproept van 'neemt ie me nu in de maling, scheldt ie me stiekem uit of zou het heel misschien ook aardig en nog onwaarschijnlijker, lovend bedoeld kunnen zijn?' Terwijl ik ook wel weet dat je me stroop smeert omdat je nog steeds achter dat lijderschap van mij staat.

Wel waarde vriend, ik kan je in die zin gerust stellen:

Ik heb het leiderschap inmiddels gekozen.

Er viel niet zoveel te kiezen.

Na de prachtig getimede brief die mij in bruine envelop ter lamlendig bed in zonnig Frankrijk werd aangereikt, zijn zoveel poststukken van mij aan jou bezorgd, zoveel telefoontjes gepleegd, samen een prachtige dag doorgebracht die inderdaad zoals je voorspelde ongetwijfeld de enige dag deze zomer die geen zomer was, is geworden dat je je echt met hele huid aan de zon bloot hebt kunnen stellen, is zoveel geduld met de achterliggende oorzaken van je verwijderde hoorntjes (fantastisch! Hoe heeft Hij –of wie dan ook?- dat ooit kunnen bedenken?!) gemeend en begripvol en wel aan de dag gelegd, dat er toch iets van ongeloof was ontstaan.

Bovendien.. ik had al met Hester gecorrespondeerd, er ligt nog steeds een brief van Chris op antwoord te wachten waar ik geen antwoord op weet omdat haar vragen toch ook teruggrijpen op het verzoek om deel te nemen aan onze heilige drie-eenheid die niet in balans kan zijn als in het midden geen man staat en dus zinloos wordt zonder jou daarbij en jij bovendien liever mij als leiderster ziet wat niet kan want die moet visueel in het midden staan vanwege dat evenwicht en als jij daar niet wil staan en bovendien ongelukkig en wel niet tot correspondentie in staat bent, wat valt er dan te kiezen?

Juist.. niets. Tenzij ik had willen kiezen tussen het hele idee van de sekte vergeten of doorgaan zonder jou.

Wel, alle Latijnse onzekerheid inclusief (typisch vrouwelijk, nooit 100 % zeker van zichzelf, altijd onderzoekend of de ander je niet belachelijk vindt want van die manlijke ander moet toch nog steeds een stukje zelfbevestiging komen, zonder een man immers was je volgens onze genetische info zowel als de collectieve bewustzijnsinfo toch eeuwenlang niet te definiëren) ging de eerste keuze me te ver, al was het maar omdat al zoveel mensen rucht hadden gekregen van onze plannen.

Sterker nog: een paar weken geleden kreeg ik een telefoontje van een mij volslagen onbekend vrouwspersoon die vroeg of ze het juiste nummer had van “de waarheidsbeweging”.

Ik zweer het je, zo vroeg ze het... De Waarheidsbeweging!

Ik hoef er onze correspondentie niet op na te lezen om zeker te weten dat we het daar nooit over gehad hebben.. en wie zou onze correspondentie hebben gelezen? Ik weet zeker dat jij het aan niemand hebt laten lezen, blijft hooguit over dat een van de vele mensen die dagelijks bij mij in en uit lopen, in een onbewaakt ogenblik zijn oog heeft laten vallen op het kaffje met de titel “Zullen we een sekte oprichten?” waar ik onze correspondentie in bewaar en die dat oog dichterbij heeft laten komen dan ik in aanwezigheid zou hebben toegestaan.

Of Chris, Hester...

Niet interessant verder.

De waarheidsbeweging?

“Inderdaad mevrouw, de waarheid is altijd in beweging,” zei ik rap.

Waarop die vrouw even iets vaags stamelde, stil werd en zei,,,, “dank u... eh eh.. wel...”

En het vervolgens zo lang stil bleef dat ik de verleiding van de tweede lijn die rinkelde niet kon weerstaan.

“Momentje mevrouw, ik moet even die andere lijn aannemen”, ik voegde die lijn toe dat ie even geduld moest hebben waarna ik spijtig constateerde dat de mevrouw weg was.

Zodoende niet kunnen vragen hoe die mevrouw op het idee kwam mij te bellen..

Een halve dag later: weer een mevrouw:

“Spreek ik met de Waarheidsbeweging?”

“Mevrouw! Er is geen DE waarheid en van die beweging heb ik nog nooit gehoord!”

Dankzij dat een van mijn companen pal daarvoor op de andere lijn mededeelde dat hij de dinsdag en de donderdag verwisseld had en dus niet aanwezig kon zijn op een belangrijke vergadering, bits, zodat die mevrouw alleen nog Pardon wist te mompelen voor ze ophing.

Er heeft sedertdien niemand meer gebeld met diezelfde vraag.

Maar ik zat vanaf die dag wel berstensvol vragen natuurlijk... Uiteindelijk bleek bij de dagelijkse yoga één vraag steeds terug te keren:

Waarom begin je niet gewoon met je sekte?

Na vele antwoorden waar ik jou, schijnheilig als ik ben, hoofdrollen in toedichtte moest ik met een licht gevoel van gene mezelf bekennen dat ik dat vooral deed om mezelf niet toe te hoeven geven dat het idee van sekteleidster me in de loop ter tijd steeds aantrekkelijker voor was gaan komen. Solo. Met niemand iets te maken. Geen discussies of het materiële dan wel het immateriële het

belangrijkste is, maar wel over eerlijkheid en waarheid... niet in discussiesfeer maar als filosofisch vraagstuk.

Dagenlang heb ik verlangend naar de telefoon gekeken, hopen op mevrouw 3 die ik dan graag zou hebben toegevoegd:

'Waarheid mevrouw, dat is zoiets als eerlijkheid... Zelfs als je denkt dat je eerlijk bent weet je het nooit zeker omdat je niet zeker bent van minstens 80 % van je eigen herseninhoud'.

Ergo, het streven naar eerlijkheid, oprechtheid, blijft altijd een streven en derhalve een bron van filosofische disputen die heel vermoeiend kunnen worden, maar ook een mogelijke bron voor goeroeachtige statements in de orde van grootte van verkeerd begrepen telefoongesprekjes met een maximum lengte van 49 seconden.

Een waarlijk goed uitgangspunt voor een drukbezet te geraken sekteleidster leek me.

Het enige waar ik nog echt mee worstel is of de aangereikte naam 'De Waarheidsbeweging' wel of niet benut moet worden.

Maar waar ik met m'n werk nog steeds wacht op dé free-publicitystunt denk ik nu, we hebben kennelijk al free-publicity dus laten we die benutten.

Ik schrijf toch weer 'we', want laat daarover geen misverstand bestaan, ik ben blij dat je er weer bent. Al was het maar omdat ik met jou waarschijnlijk tot in de lengte der jaren niet klaar ben met filosofische beschouwingen over waarheid, eerlijkheid en de kracht van positief denken die ook zijn weerslag heeft op de eerlijkheid en waarheid in het leven van de denker. Eén probleempje wellicht: ik ben niet zo'n denker maar een doener. Dus moet ik je eerlijkheidshalve bekennen dat de eerste folders al in concept staan en het marketingplan al vrij stevig in mijn achterhoofd verankerd zit.

Ik wacht nog op een ingeving tijdens de yoga of zo voor de titel..

De Waarheid?

Maar dan denkt iedereen meteen 'die bestaat niet' en ben ik eigenlijk al uitgeluld tenzij ik een heel slimme 2e zin bedenk. Iets wat je niet verwacht en toch anders is op zo'n manier dat je door wilt lezen...

En De Waarheid bestaat net zo min als volledige eerlijkheid.

En dan de rest...

Die ik je niet stuur omdat ik denk dat je misschien het helemaal niet zo leuk vindt dat ik al mevrouwen spreek, folders bedenk en gisteren langs m'n neus weg tijdens een persbijeenkomst al een paar keer aan journalisten gevraagd hebt of ze al iets meer wisten van 'die nieuwe beweging, de waarheidsbeweging'.

Ze waren direct lacherig of geïnteresseerd, een enkeling vroeg of ik het wilde weten als ie het gevonden had...

Dus, lieve Leo, als je, zonder heilige drie-eenheid toch nog verder wilt met mij als lijdster, wacht je de schone zaak om naar de juiste al ingefluisterde perspersonen iets te laten lekken over een in stilte snel groeiende beweging waarvan jij toevallig iemand ergens, jij mag weten waar, bent tegengekomen. Je weet er het fijne niet van natuurlijk, maar vertrouwt het zaakje niet helemaal en biedt aan nog eens contact te zoeken met die (vrouws?) persoon om er het fijne van te weten te komen...

Het verband met mij weet je niet natuurlijk... daar kom je dan ooit nog eens achter en omdat ik het ben draai je dan natuurlijk als een blad aan de boom om van scepticus naar sektelid en word je woordvoerder van de sektelidster die geen leidster wil zijn en zich daarom niet bekend wil maken.

Zoiets?

X

Marja

NAWOORD

De meeste brieven in dit boekwerkje dateren uit 1997 en 1998. Het definitieve besluit om dit boek uit te geven dateert van december 2009. Vanwaar dat besluit? Voor ik dat besluit nam, heb ik het manuscript aan een aantal mensen laten lezen.

Eén van de manuscript lezers, Loes Flendrie, schreef op 15 december 2009 o.a. dit:

“Wát een eerbetoon overigens aan iemand, die op mij is overgekomen als een vervelende vent. Het is eigenlijk een eerbetoon aan jezelf, want doordat jij steeds maar weer het mooie in de mensen om je heen blijft zien, in ieder geval het waardevolle, straalt dat zelf natuurlijk steeds op je terug.

Bij het lezen becroop me ook het gevoel, dat het hier ook een beetje om een achterhaald 'probleem' ging. Dit manuscript van jou VERDIENT het om te worden vertaald.”

Buiten beschouwing latend dat uit deze woorden blijkt dat Loes Leo, aimabel mens die hij was. nooit gekend heeft, zal geen lezer van dit boekwerkje ontkennen dat de mens Leo Verzuu overkomt als een erudiet cynicus met weinig vertrouwen in veel andere mensen.

Maar Leo was ook mijn en nog velens liefdevolle vriend. En een geliefd vader en grootvader.

Dat het een eerbetoon aan mezelf zou zijn, zette echter juist aan het denken over het belang van dit boekwerkje. Niet omdat ik als beoogd sekteleidster op een 'eerbetoon' aan mezelf zit te wachten, maar omdat de door Loes' geschetste tegenstelling zo duidelijk aangeeft wat de tegenstellingen waren die de tweede helft van de negentiger jaren steeds zichtbaarder en voelbaarder werden.

Tijdens het denken over die tegenstellingen en in hoeverre die nog wel of niet actueel zouden zijn, ontving ik dezelfde dag een tekst over een 'astrale visie' op het jaar 2010. Ik citeer:

“Niet eerder heeft de Astrale Wereld ZO DIRECT en zonder voorbehoud ons op Aarde geconfronteerd met onszelf.

Wie goed om zich heen kijkt en luistert , weet dat de wereld zich midden in een enorme transformatie bevindt.

Dat is niet makkelijk voor mensen, maar daardoor is het volgens Mr. Ivanco ook noodzakelijk dat er belangrijke beslissingen genomen worden en vooral door grote organisaties.

Mr. Ivanco vertelt in zijn visie op 2010 - of noem het wereldprognose - gedreven, over het noodzakelijke loskomen van ons verleden, waardoor de ankers van u afvallen... Natuurlijk zal dat leiden tot een geheel nieuwe situatie.

(...)

Het jaar 2010 zal vooral een jaar moeten zijn van SAMEN doen en SAMEN delen. De ziel die wij zijn heeft ons bewustzijn incarnatie na incarnatie getransformeerd naar het Licht.

Maar nooit eerder hebben wij zóveel kansen gekregen om ons aller-, allerlaatste karma in te vullen.

Na het uitspreken van deze prognose, sprak Br. Astra de legendarische woorden: "Horen wie hoort en voelen die voelt".

Omkijken naar hoe het was, zou misschien ook een bijdrage kunnen leveren aan hoe het zal zijn. Het was die overweging in de hoop dat u als lezer de diepere humor die dit boekwerkje bevat zult kunnen waarderen, die me deed besluiten dit boekwerkje onder uw aandacht te brengen.

Dank dat u het heeft willen lezen!

Hartegroet,

Marja Oosterman
December 2009

Bijlage: Leo's gedachte nr 979:

Het onderstaande is een (korte) samenvatting van de lezing die ik vorig jaar hield voor "Dementia Praecox", ook wel VVEB genoemd oftewel "Vereniging Van Esoterische Begaafden". De leden van deze vereniging, ook wel "Dementianen" genoemd, waren zo enthousiast dat ik mij moreel genoopt zag de grote lijn van mijn betoog voor hen op papier te zetten.

Vandaar.

Corpus der lezing.

Het verdient aanbeveling de Aura die men uitstraalt driemaal daags te kammen met een Ebonieten Kam en het eigen Karma voor het slapen gaan te karnen tot Brahma-boter, die men vervolgens voorzichtig op het hoofd uitsmeert. Dit, opdat de Christusmacht, die onze geleidegeest is, ons in het cyclische proces van vervreemding en ontvreemding steeds opnieuw stuwe tot Zelfparagnose. Geesteswetenschappelijk gezien komt dit overeen met een Boeddha-beleving, waarbij de Al-Ene kosmische drank schenkt in kommen van behoudenis. Het is uiteraard zo dat je oude animaliteit daarmee niet onmiddellijk opgehouden heeft te bestaan. Maar als je ziel niet klem komt te zitten tussen het wrijfhout der integrale mantra en het slaghout der begeerte, dan is dat al heel wat. Waarmee ik niet wil zeggen dat de melk die Agni in het oog van de zon giet ook direct bijval ontmoet. Sarasvati kan daarover meepraten. Maar daar ga ik nu niet op in. Dan zou je apana (inademing) en prana (uitademing) aan elkaar gelijk stellen. Wat niet het geval is.

Het is daarom ook beter ter hoogte van je Atta een Anatta te ontwikkelen. Het liefst binnen de derde Chakra. Ook moet je niet Urineren op magisch gevaarlijke plaatsen als viersprongen en vooral geen geluid met je nagels maken. Omdat anders boze geesten de tempel van je lichaam binnendringen en daar verwoesting bewerkstelligen. Je eigen stroom is dan onderbroken en het lukt je niet meer ijl en sereen te worden. Ook wordt het dan moeilijker heilige liederen te zingen of nieuwe-tijdsgezangen die het bekken onberoerd laten. Zelf ben ik eens, toen ik op een vierhoek stond te urineren, overvallen door een witte yoni-hond uit wiens oren geesten walmden. Het dier hapte naar mijn linga. Razendsnel heb ik toen de onuitputtelijk lavende borst van Maitra-varuni aangeroepen. "Paarlen-biedende" – riep ik – "rijkdom-schenkende, mild gevende, lingam-pijpende, bied mij hulpe!". Welnu dat help. De hond droop af naar de lotusvijver, maar plantte nog wel even gauw haar geurvlag over de mijne. Alsof zij (het was een haar-hond) mij nog even mijn animaliteit in wilde peperen.

Het verdient daarom aanbeveling – zoals ook de Svetasvatarsutra leert – de bovenzinnelijke aanraking van de werkelijkheid der wereld symbolisch op te slaan in aarden vaten, die niet verwelken noch vergaan. Ook snuiven helpt, maar dan wel achterstevoren en in een batisten zakdoekje, omdat batist de neus als het ware transponeert tot een oog van de geest.

Heel mooi is dit. In de astrale riten der Hominibarden voert men dit altijd uit in een Euritmische deining. Men noemt dat – naar het gnostieke element dat er in zit – ‘klaarkomen in licht’, Dat moge orgastisch klinken, maar dan vergeet men wel dat seksualiteit een prettig opwindend gevoel is en ons een reden geeft om geheel in onszelf aanwezig te zijn. Niet alleen met huid maar ook met haar. “Een totaal orgasme voert je namelijk mee in een stroom die alles wat “ik” in je zegt loszweept”. Zo’n Loszweeping verrijkt je geest en kan heel creatief van aard zijn. Bijna hallucinerend. Ook Goethe kent dit verschijnsel als hij in zijn ‘Trilogie der Leidenschaft’ zegt dat “Apfeln und Birnen jauchzen” wanneer het Ik van de Salomonische man, het Zarathustra-ik, zich verenigt met de reine ziel van de Nathanische maagd. Deze mystieke ervaring is zo overweldigend dat de Megalieten, een vroeg-christelijke sekte uit Stonehenge, besloten op te houden met te bestaan. Na dit – zeiden zij- is niets meer de moeite waard. Een en ander is dan ook de reden dat men in Stonehenge alleen nog wat keien vind. De Megalieten zelf hebben zich uitgestorven. Althans.... voor het oog van de gewone toerist, Die geen oog heeft voor het hogere. Zij die dat wél hebben, die de Jin van Jang nog niet hebben doodgeknuppeld met de ijzeren staart van het Vierde Beest, zij weten beter. Zij weten dat alles in aanvang druppelvormig is. En dat de verschijnselen waar Shakespeare op doelt bovennatuurlijk van aard zijn. Niet alleen in de reïncarnatieve modus van de postmortale facticiteit maar ook in de inchoatieve fase van het praeternatale. Ook Paulus wijst hier al op als hij in zijn brief aan de Kannibalen schrijft dat hij als het ware een misgeboorte is. Hij heeft dit verrassend goed gezien en werd dan ook onmiddellijk begrepen en toegejuicht. Dit in tegenstelling tot Giordana Bruno, die op 17 februari 1600 op last van Paus Clemens VIII in Rome op het Campo dei Fiori levend verbrand werd. Volkomen terecht mag men wel zeggen, aangezien zijn beroep op de intersubjectiviteit van de ratio desastreus is voor de rijkelijkheid van de spirituele mens, die zo mooi is van gevoel en ook zo broodnodig voor de doorwerking van het angelieke in het plat mundane.

Wat de moderne mens – althans naar mijn inschatting – ontbeert is het geestesoog, dat zo fijn is van structuur. Men gaat – ik noem maar een plaats- naar McDonald’s, propt zijn Hamburger naar binnen, maar ziet niet dat naast iedere eter zijn macro-biotische Beschermengel zit die ook hongert en dorst. Zelf gooi ik dan ook altijd een brok van mijn Hamburger over mijn schouder in de ruimte. Om mijn mede-disgenoten er zo op een subtiele manier op te wijzen dat niet alleen het lichaam maar ook de geest voedsel behoeft. Ik vind dit een mooi gebaar van mijzelf en denk dat ik zo de komst van de Messias op indringende wijze verhaast. Menigeen zit mij als een slijkgaper aan te staren, maar daar maak ik mij geen zorg om. Want reeds legt Armageddon zijn bijl aan de wortel en knuffelt Satan vol wellust zijn bokkenpoten. En ook Ajax is niet meer wat het was. Dit zijn allemaal voortekenen.

Het zou te ver voeren mijn betoog al te willen ronden. Graag had ik met u nog gesproken over de diachronische synchronie van de Abrahamitische mens en de sensibiliteit van de kynologisch georiënteerde, orthomoleculaire prototypen die vooral in eidetisch perspectief een ambiguïteit vertonen, waar – om het maar eens frank en vrij te zeggen – de honden geen brood van lusten. Bovendien is het te falocratisch. Mij baserend op het Thomas-evangelie doe ik daarom een beroep op uw hartverwarmende sensibiliteit, die zo

ontroerend overtuigend in uw ogen aanwezig is. En samen met Jezus, die toch ook een herder is, voeg ik tot slot toe: lieve mensen, geef hem van Jetje!

Epiloog

Wij waren hier samen in een nagenoeg etherische sfeer. Heel fijn, dappere lievelingen van het lot. Dank en nogmaals dank voor uw luisterrijke oor.

En leg dan nu uw handen op de schouder van uw tegenligger, kijk hem of haar diep in de ogen van het aangelaat en zeg dan beide tegelijk en op hetzelfde moment: “Dag lieve, spirituele mensen. Laten wij onze zalige zielen hartelijk knuffelen met de warme armen van ons groot begrijpen. Laten wij het tuintje van elkanders fijn gevoel wederzijds schoffelen. Laten wij voorkomen dat het onkruid van de rede zijn verstikkende tentakels uitstrekke naar de lieve leliën van onze innige, diep diepzinnige en waarlijke ware waarheden”. Deze waerelt dwarelt zo, lieve vrienden.

En dan spreke ik nu de hoop uit.

N.B. De volgende keer zal ik met u spreken over de esoterische dimensie van de androgyne Perubalsamiet zoals die tot volle wasdom komt in de spirituele ejaculatie van de Tobrianders en de Nehalennianen, wanneer zij onder het zodiakale teken van Aquarius bij volle maan hun vrouwen beslapen in het muisgrijze gras van de Andes. Terwijl de condor fluit en de oesters zingen. Dat is heel mooi en heel uitzinnig diep van betekenis. Althans voor wie de tekenen des tijds weten te lezen.

Tot dan dus.

- / -